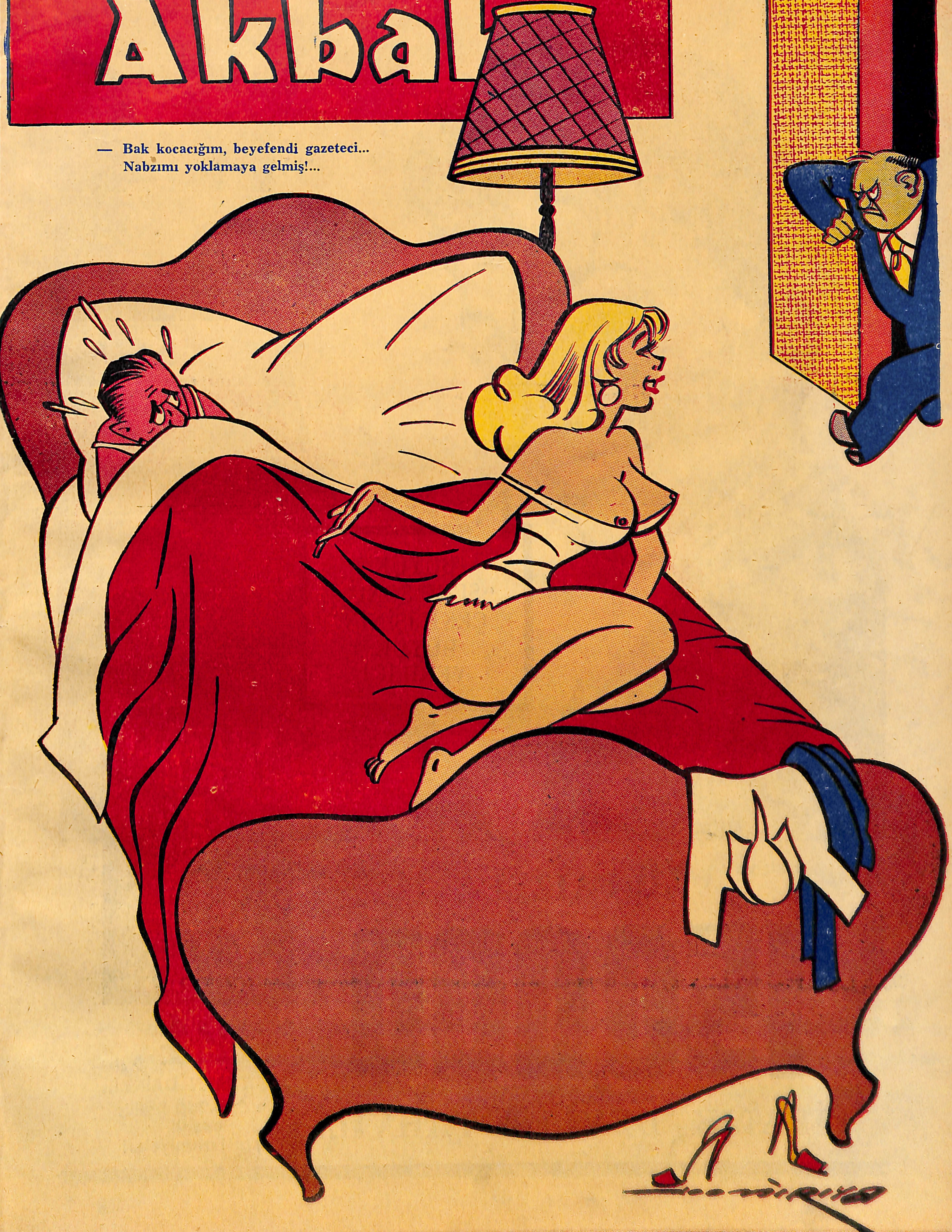

Akbab
— Bak kocacığım, beyefendi gazeteci...
Nabzımı yoklamaya gelmiş!...

1 kişiye **%6 FAIZLI**

150,000

LİRALIK DEVLET TAHVİLİ

ayrıca **24**

APARTMAN DAİRESİ

ve 326.250 liralık
çeşitli
para ikramiyeleri

Akbaba siyasî mizah gazetesi

Bende tâkat kalmadı fermân senin!

Yazan :
Yusuf Ziya Ortaç

Taaa 1910 mayısından beri, yedi yıldır hayat seviyemiz durmadan yükseliyor maşallah... Dokunmaya korktuğumuz sudan sabuna, karışmaya korktuğumuz etliden sütlüye kadar değerlenmeyen hangi millî mahsulümüz kaldı?..

Yerli kumaşları görüyor musunuz? Metresi yetmiş liraya, seksen liraya, doksan liraya... İki yıl evvel, on liraya bile bu kadar halis otunu bulamazdınız!

Cesaretiniz varsa, gelin şu manav dükkânından içeri girelim: Elma, dört yüz... Karpuz üçyüz elli, incir ikiyüz... Limon bile altmış kuruş!..

Asıl şaştığım ne, biliyor musunuz? Kurufasulye! Kilosu altı liraya çıkmış... Fakir sofraların bu eski nimeti artık zengin lokmasıdır. Bu kış, sosyete züppelerinin Cadillaclarını piyazcı dükkânları önünde sıralanmış görürseniz, hiç parmağınız ağzınızda kalmasın!

Hayat seviyemizin bu kadar yükselmesi karşısında Akbaba'nın hâlâ «elli kuruş da elli kuruş» diye diretmesinden, artık utanmaya, daha doğrusu korkmaya başladım.

Öyle ya, yetmiş kuruşa aldığımız kâğıt 117 kuruşa çıktı... Biz yine elli kuruş!

Santimi yüzparaya yapılan klişe, üç, dört, beş derken sekiz kuruşa fırladı... Biz yine elli kuruş!

Üç rengine otuz lira verdiğimiz birer kiloluk kapak mürekkebi, doksan lira... Biz yine elli kuruş!

Ya sayın büyüklerimizden yetkili bir zat, kaş çatık, surat asık, öfkeli bir sesle:

— Efendi, efendi, sen bizim kalkınma politikamızı sabote mi ediyorsun?.. Nedir bu eski günleri hatırlatan fiyat düşüklüğü?

Diye karşıma dikilirse, ne cevap veririm?..

Elli kuruşa ne alınır ki?.. Haydi, bir mucize oldu, peyniri buldunuz diyelim, ama elli kuruşa karnınızı doyuracak kadar, bir övünlük peynir ekmek alabilir misiniz?..

Akşam üzeri, geçerken şu açık hava pastahanesine girip bir fincan kuruçay içebilir misiniz?

Bir tatil saatinde, Beyoğlu sinemalarından birine girip bir film seyredebilir misiniz?

Evden acele çıktınız, sakalınız uzamış, berbere girip traş olabilir misiniz?..

Hayır... Artık elli kuruşa çamurlu pabucunuzu bile boyamıyorlar!

Sonra biz, elli kuruşa, sayfalarında otuzdan fazla karikatür, otuzdan fazla yazı bulunan Akbaba'yı, renkli bir kapak içinde satmaya çalışıyoruz.

Hele şu bir kaç haftadır artan üzüntülerimize sizi ortak yapmak istemeyiz. Ama, lütfedin, izin verin de, bir kaç tanesini söyliyelim:

1 — Yalnız klişe masrafı, bir ayda bin lira artmıştır.

2 — Yalnız dizgi ve baskı masrafı, yine bir ayda iki bin lira artmıştır.

Bunlar yetişmiyormuş gibi, karşılığı olan binlerce lirayı bir ay evvel yatırdığımız Eylül kâğıdımızı alabilmek için, İstanbul'dan İzmit'e telefonlar ediyor, telgraflar çekiyor, fabrika kapısına adamlar gönderiyoruz.

İşte, bunun içindir ki, yazıma:

Bende takat kalmadı, ferman senin!

Başlığını koydum. Bu eski bir gönül şarkısıdır. Hasret canına işleyen âşık, esvgilisine yalvarıyor: Bende takat kalmadı, ferman senin!

Şimdi bu eski şarkı, bir sevdalı çığlığı olmaktan çıkmış, memurlar, öğretmenler, dullar, emekliler marşı olmuştur. Çarşıya, pazara çıkan her orta halli vatandaş, bir bakkala, bir kasaba, bir manava bakıp içinden yanık yanık okuyor:

Bende takat kalmadı, ferman senin!

Nihayet, bir yıldan fazla dayandıktan sonra iflâhı kesilen Akbaba da, sevgilisine yalvaran âşık gibi, siz sevgili okuyucularına durumu açıkça bildiriyor:

Gelecek sayımızdan itibaren, Türkiyenin elli kuruşluk tek mecmuası olan Akbaba da, öbür arkadaşları gibi yetmiş beş kuruş olacaktır.

Bu tedbire başvurmamak için, çok çalıştığımıza, çok sabrettiğimize inanınız. Çaresizlik, nihayet bize boyun eğdirdi. Türkiyede, hiç olmazsa nükte, tebessüm ucuz kalsın istiyorduk. Olmadı! Gülmek de pahaya çıktı nihayet!

Bu zam, sizin bütçelerinizden haftada yirmi beş kuruş alacaktır. Ama bize yaşamak imkânı verecektir.

Sevgili okuyucular, inanınız sözüme:

Bizde takat kalmadı, ferman sizin!

Henüz patlamıyan:

Esmer bomba!..

Bahis!

Seçimler üstüne, tıpkı maçlarda olduğu gibi bahis tutuşmalar başlamış:

Geçen gün gazetelerde okuduk: Mersin'de bir bayan, «Eğer seçimleri Demokrat Parti kazanırsa saçlarımı keserim!» demiş...

İlk önce insana büyük bir fedakârlık gibi görünüyor ama, bir kere de bayanın saçlarını görmek lâzım... Eğer sarışın bombanınki gibi bir al tın seli ise, diyecek yok, pes!..

Ama, benim kel kafamdakiler cinsinden, yarı ağarmış bir kaç tel ise, ha kesmiş, ha kes memiş!

Yalnız bu bahse girmeler tehlikeli bir hal alabilir: Meselâ Fuat Arna çıkar bıyığını, Mükerrem Sarol çıkar daha önemli bir yerini kesmeğe kalkarsa, sayın Vali vekili Hadımlı'ya iş düşecek demek tir: Derhal kanunda bir yerini bulup seçimler üstüne bahse tutuşmayı yasak etmek!

olaylar Alaylar

Adres bulma!..

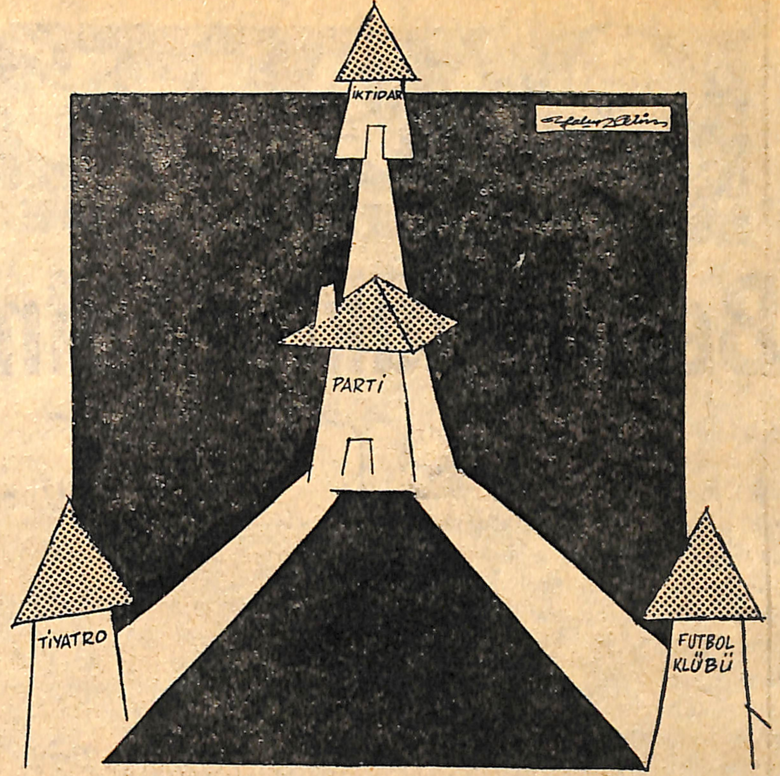
KONYA'lı bir vatandaşımız, İstanbul'a gelmiş. İstanbul'dan Konya'daki evine bir mektup yollamış. Gönderdiği mektubu, «adres bulunamadı» Posta İdaresi geri çevirmiş. Konyalı vatandaş «yoksa evimin adresini mi unuttum?» diye şaşırmış. Bir mektup daha yollamış. «Adres bulunamadı» diye o da geri gelmiş. Belki zarfın üzerine okuyamamıştır. Üçüncü mektubun zarfını daha dikkatle, daktiloda yazmış. Üçüncü mektup ta geri gelmiş: «Adres bulunamadı.»

«Adres bulunamadı» sözü çok bulanık bir sözdür. Posta İdaresi, adresin neresini bulamamıştır? Evin numarasını, evi mi bulamadı, yoksa sokağı, mahalleyi mi bulamadı? Yoksa, yoksa Konya'yı mı bulamadı? Bütün bunlar hep akla geliyor.

Konya'lı vatandaş bu durum karşısında evine dördüncü mektubu yollamış. Yollamış ama, zarfın üzerine adres yazmamış. Ne diye yazsın? Nasıl olsa adresi bulamıyorlar. Bu sefer zarfın üzerine Konya'nın haritasını, evinin bulunduğu semtin plânını, evinin de krokisini çizmiş.

Gazetede bu şaşılası zarfın resmi çıktı. Mektubun yerine gidip gitmediğini bilmiyoruz. Bu sefer de «bulunamadı» diye mektubun geri gelmesi mümkündür. O zaman Konya'lı vatandaş, zarfın üzerine, mektubun gideceği kişilerin fotoğraflarını da koymak zorunda kalacak. Yine olmazsa?.. O zaman da, mektub sahibi, bir zahmet Konya'ya kadar gidivermeli. Postacıya,

— İşte bizim ev burası! Mektubu lûtfen verin! demelidir.

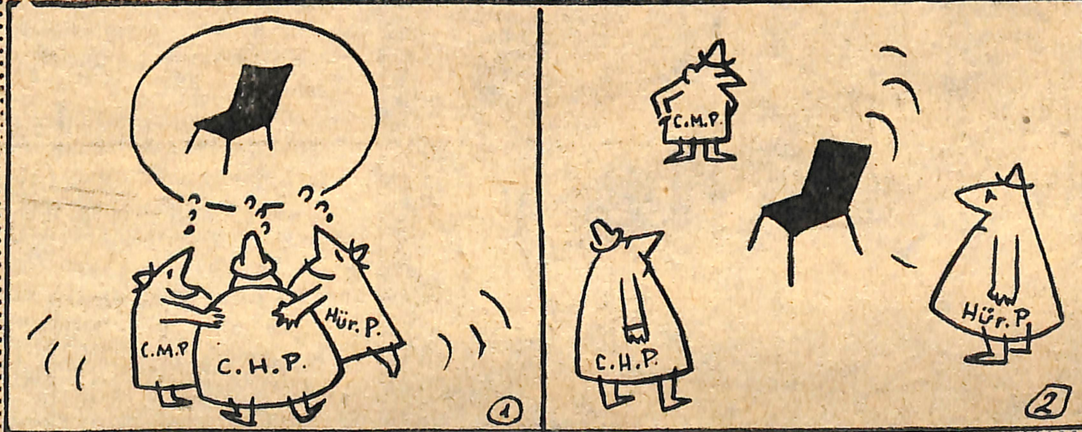
«Bütün yollar Romaya çıkar..»

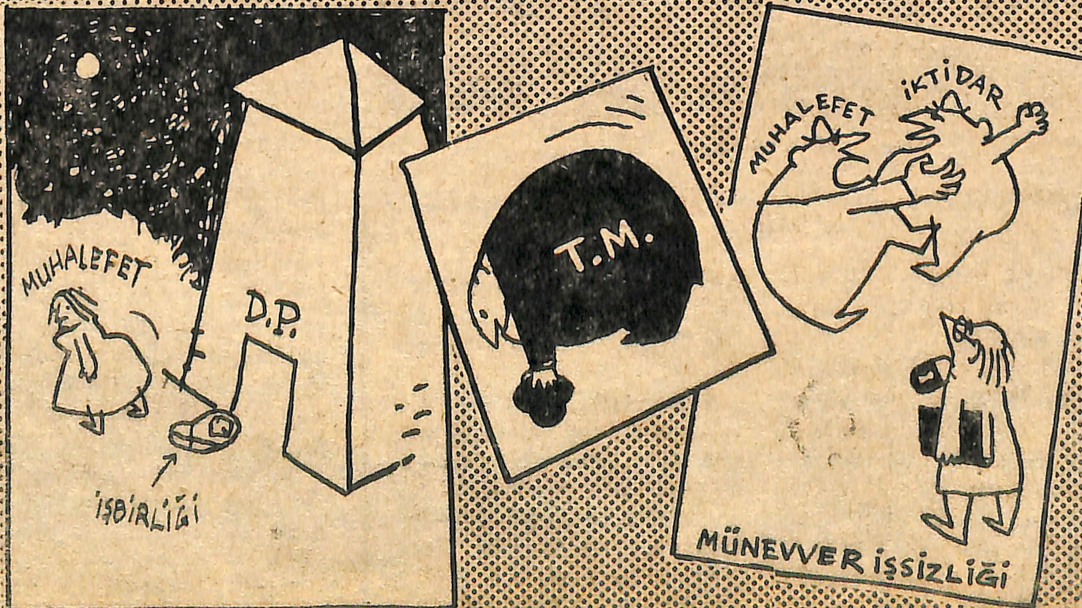
Bir salkım üzüm!

GAZETEDEKİ başlık şöyleydi: «Bir slakım üzüm yüzünden 2 ay hapis yatacak».

İnsan ne olmuş acaba, diye meraklanıyor. Burdur'da Halil Çanlı adında biri, bir salkım üzüm çalmış. Bir salkım üzüm de Burdur'da 25 kuruşmuş. Üzümcü, küfesinden bir salkım üzüm çalan hırsızı mahkemeye vermiş. Halil Çanlı, suçüstü mahkemesinde 2 ay hapse mahkûm olmuş. Ama bu kadarla yakasını kurtaramamış, 2 ay sürgüne mahkûm olmuş. Bu kadarla da paçasını kurtaramamış, 25 lira da para cezasına çarptırılmış.

Haberi okuduktan sonra, gazetedeki başlığı çok daha uygun buldum; «Bir salkım üzüm yüzünden 2 ay hapis». Evet, bir salkım üzüm yüzünden... Neden bir salkım üzüm çalarsın? Halil Çanlı'nın herhalde aklı başına gelmiştir.

Olaylar, Alaylar!..

Hasta ve ilâç

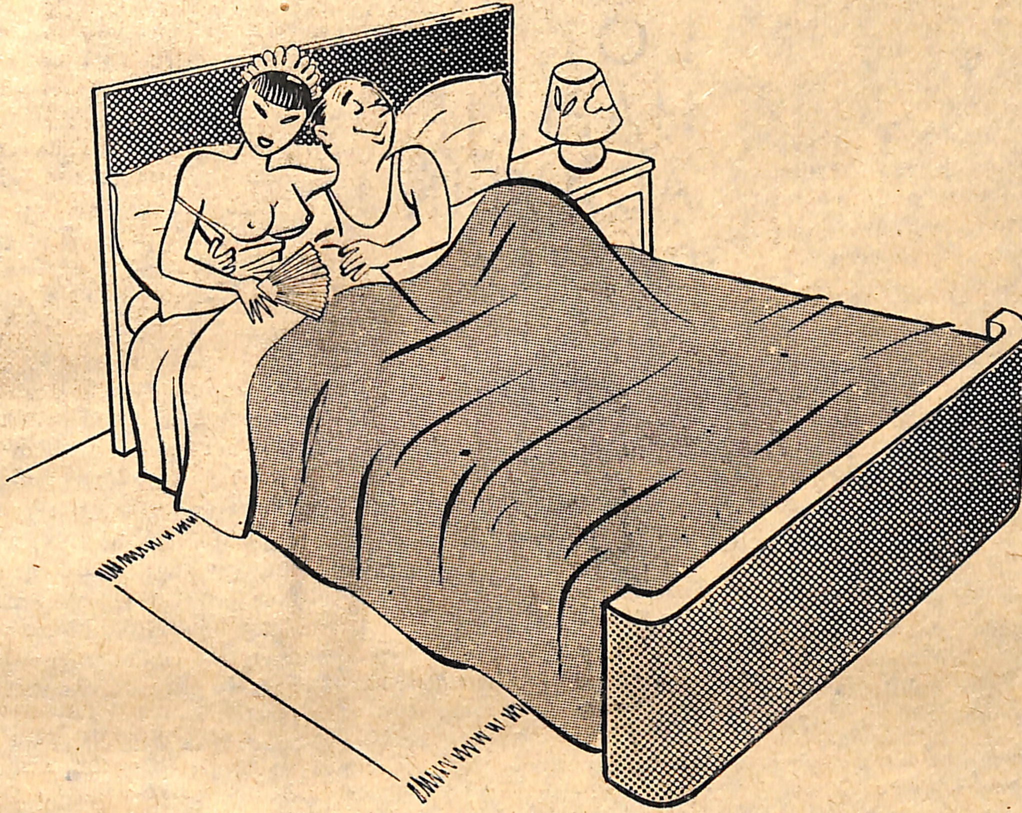
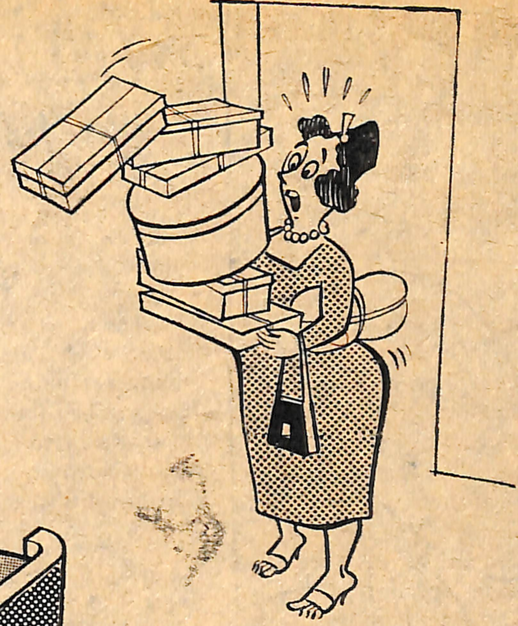
Biri elinde gazete, öbürü parmağının arasında sigara, konuşuyorlar:

— Bak, ilâç yerine dört ton iskanbil kâğıdı gelmiş...

— Fena mı?.. O da ilâç demektir!

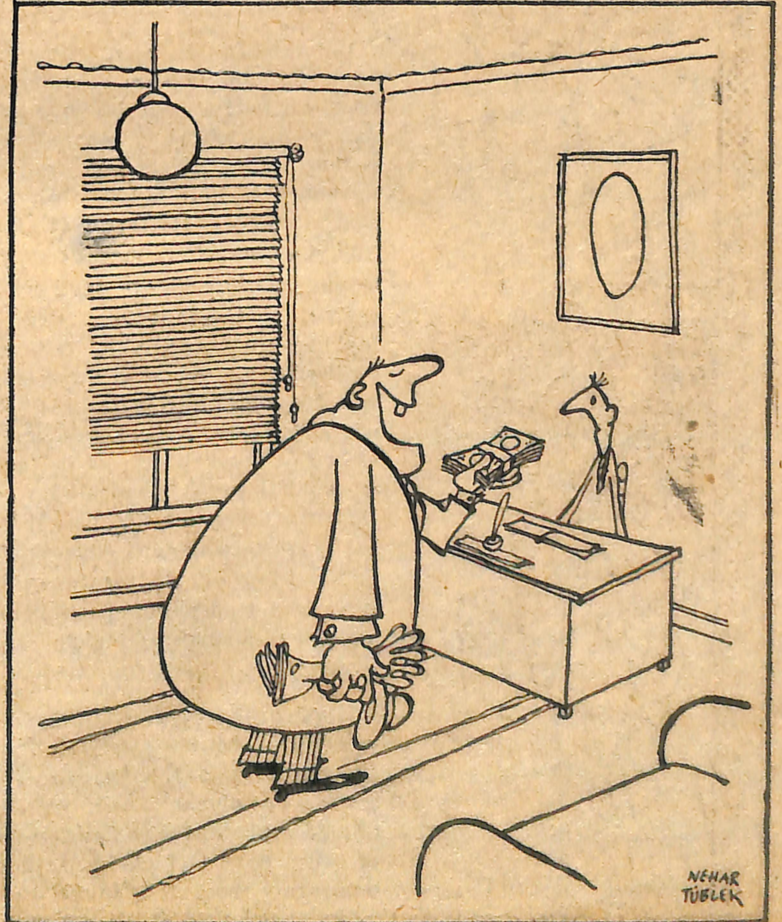
— Anlamadım.. İskanbil kâğıdı mı ilâç?..

— Elbet ya... Memleketimizde bu kadar kumar hastası var: Bak, bir armatörümüz Fransada yüz elli milyon frank kazanarak sıhhatına kavuşmuş... Bir başka zat, geçen kış, bakarada üç yüz yirmi bin lira kaybetmişti, şimdi Karadeniz kıyılarında horon tepiyor... E birader, bunlar da vatandaş... Bunların da dertlerini, ihtiyaçlarını düşünmek vazifemizdir! Değil mi?

— Bu ne?..
— Görmüyor musun karıcığım? Asya gripi!..

Aday olmak istiyenlerden iki bin lira alınacak.. (Gazeteler)

Zengin — On tane adaylık istiyorum bayım!..

göz ucu ile Avrupa

AŞK ÇEŞMESİ

EĞER sinemalarımızda «Aşk Çeşmesi» ni seyrettinizse, Romanın meşhur «Fontana di Trevi» sini gördünüz demektir. Günün her saatinde burada bir seyyah kalabalığı bulursunuz.

Trevi çeşmesi, bizim: «Aç besmeleyle iç suyu, Han Ahmede eyle dua» kitabeli çeşmelerimizden değildir. Ne pirinç musluğu vardır, ne bakır tası. Sular, heykellerin mermer pazılarından, mermer yelelerinden gürül gürül akar ve önündeki büyük havuzda toplanır.

Bizim niyet kuyularının büyüsünü saklayan bu çeşmeyi, yüz yılların çağıltısı aşındıramamış. Şahlanmış atları ve gerilmiş adaleleri ile dimdik ayakta duruyor.

Fontana di Trevi'nin önünde daima paçaları sıvalı yalın ayak çocuklar, turist avcısı fotoğrafçılar, ve gözleri hayretle açılmış değil, vecd ile kapanmış insanlar görürsünüz: Arkasını çeşmeye dönmüş insanlar!

Aşk çeşmesinin bir sırrı vardır: Ona, sırtınızı çevirecek ve içinizde tuttuğunuz niyet, sağ elinizle sol omuzunuz üstünden bir kaç liret atacaksınız...

Bu havuza her para atanın mu radına erdiğini ve Roma'yı bir daha gördüğünü söylüyorlar.

Ben, ilk gidişimde attım ve bir daha gördüm. İkinci gidişimde yine attım ve yine gördüm. Üçüncüsünde tekrar attım... Ne dersiniz, bir daha görecek miyim acaba?..

İnsan, her yerde bir... Bakıyorum, genç kızlar, sürmeli göz kapakları inik, taze dudaklarında buseleşmiş dualar, çil çil İtalyan kuruşlarını suya fırlatıyorlar... Aralarında, dilekleri kart kahkahalar olmuş Amerikalı karılar da var!

Ya o baldırı çıplak çocuklar mı ne?.. Ortalık tenhalaşınca havuza atlayıp niyet paralarını toplayacak fakirler...

Asıl muradına erenler de galiba onlar!

Yusuf Ziya ORTAÇ

ADAY ADAYLARININ Adaylık Dilekçeleri

YAZAN DADAYLI YAHYA HAYHAY

LOKUM HAFIZIN ADAYLIK DİLEKÇESİ

Z.V.L. Fırkası vilâyet Reisi muhterem Fazlı Beyfendiye

Efendim,

Zatıâlileri ile müşerref olmak fakire nasib olmadı ise de, bendenizi gıyaben tanımış ve ekser zaman sesimi radyodan duymuş olduğunuzu kuvvetle tahmin ve ümit etmekteyim.

Bendeniz her nerede mevlid olursa en başta hatıra gelen ve en yüksek ücret mukabilinde mevlide dâvet edilen mevlidhân meşhur Lângalı Hafız Behlül'üm. Gazetelerdeki mevlid ilânlarında en başta benim ismimi okumuş ve radyo larda mevlid okur veya dua ederken sesimi duymuş olmalısınız.. İstanbul radyosunu açmasanız, Ankara radyosundan naklen, Ankara radyosundan da dinlemezseniz, İzmir radyosundan naklen mutlaka beni dinlemişsinizdir.

Buna rağmen yine tanıyamadınızsa, şöhretimi refika hanımefendiden ve kerime hanımefendiden ve komşu hanımlardan süal edebilirsiniz. Her ne kadar gazetelerde ve radyolarda ismim «meşhur Lângalı Hafız Behlûl» deyu geçer ise de, tâife-i nisâ beyninde ve nezd-i nisvânda nâmum «Bülbül Hafız» veya «Lokum Hafız» deyû geçmektedir.

Bir şerbetçi, bir muhallebici dükkânlarım olup, kendim de Nakş-i bendî tarikatına mensup olduğumdan, tesir ve nüfûz sahamın vüsati dolayısı ile, mâruzatım oldur ki, hangi partinin listesine girersem, o liste biiznillâh-i teâlâ, külliyyen muzaffer olur. Ve dahî benimle birlikte listeye dahil edeceğiniz, partimize ruhen ve kalben merbut beş, on fakir fukara da nasibedar olur ve partimiz anlara nimetler müyesser kılarak biz dahî anların dualarını almış oluruz. Ve fekaaat, adaylık listenize idhalini kabul eylemekliğim için zirde beyân eylediğim şurutun harfiyyen tahakkuk eyliyeceğini mübeyyin bir senedin tarafıma itâsı ve işbu maddelerin partimizin seçim beyannamesine idhali elzemdir:

Evvelen — «Orta okul tesmiye olunan idâdî mekâtibinde olduğu misillû, yine hâli hazırda «lîse» tesmiye olunan Sultanî mekâtibinde dahî ve «önifersite» tesmiye edilen darülfünûnda dahi, dinî tedrisatın mecburî tutulduktan başka, her vatandaşın her sene ilm-i hâl, tecvîd, siyer-i enbiya ve ulûm-u batiniyyeden imtihana tâbi tutularak muvaffakiyet gösteremeyenlerin evvelâ partiden ihracına, yine muvaffak olamazlarsa vazifelerinden ihraçları hususuna karar alınması.

Saniyen — Taaddüd-ü zevcat üzre teehhülün esas alınarak, döl bereketine gayret verilmesi.

Sâlisen — Bilumum mekâtipte lisan-ı efrenciye ve ecnebiyye ted risine ehemmiyet verdiği gibi, Arabî ve Farisî gibi elsine-i ilmiyyenin tedris edilmesi.

Pek muhterem efendim, candan merbut bulunduğum partimizin mebus nâmizedi listesine, bâlâda beyan eylediğim hususatın taht-ı temine alınması şartı ile ancak girmeyi kabul edeceğimi, ve benim ismimin derçedildiği listenin, herhangi partinin listesi olursa ol sun, hattâ Hafız Receb'in lokantasının yemek listesi dahi olsa, muzaffer olacağına emin olmalısınız.

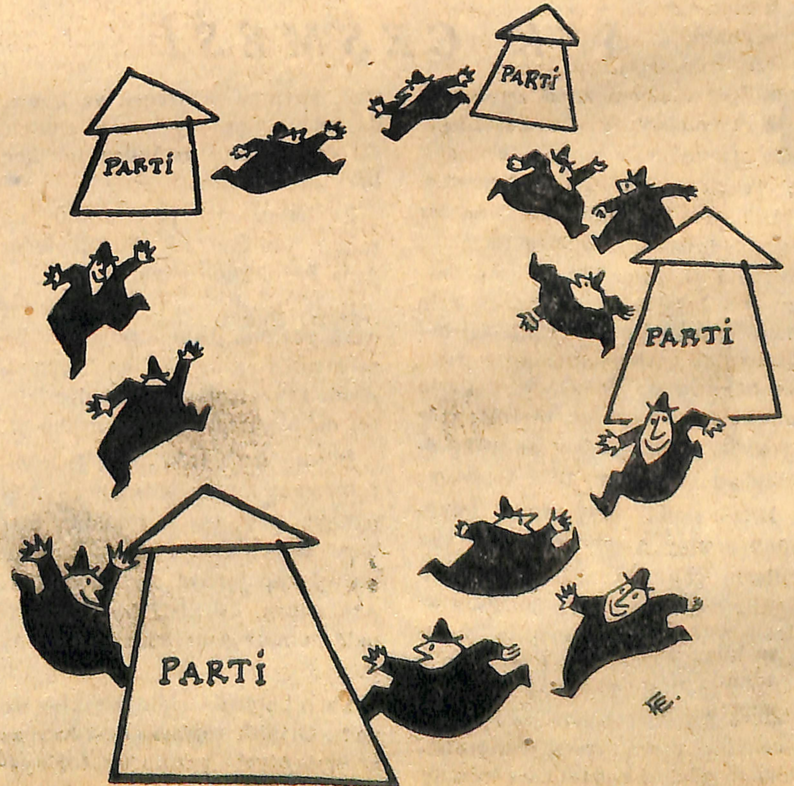
Dua ile hatm-i kelâm, partili kardeşlerimize selâm eyler, fakirin meramı, bu hâlin devamı olduğunu arz eylerim efendim.

Altmış yedi vilâyette 67 sene partimizi muzaffer eyle... Bilcümle muhalifleri zîr-ü zeber eyle!.. Tedkik heyetleri ile beni de frengistana seferber eylee!.. Partimizin düşmanlarını fülüs-ü ahmere muhtaç ve tığ-ü teber eylee!.. Her nerede merâsim ve ziyafet var ise, bizleri de beraber eyle!.. Evlâdımızı apartman sahiplerine damaad, bizi de milyonerlere kayınpeder eylee!.. Bizi içimizden yıkmaya çalışanları mükedder, dış tan yıkmaya çalışanları heder eylee!.. Bal yeseler büber eylee!..

Muhterem parti başkanı, teklifimi kabul eder isen bana da bir haber eyle!..

Âmiiiinnn...

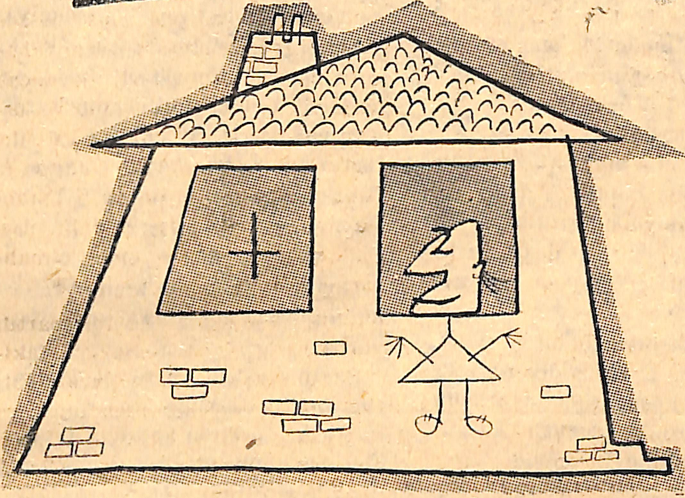
Lângalı Hafız Behlûl

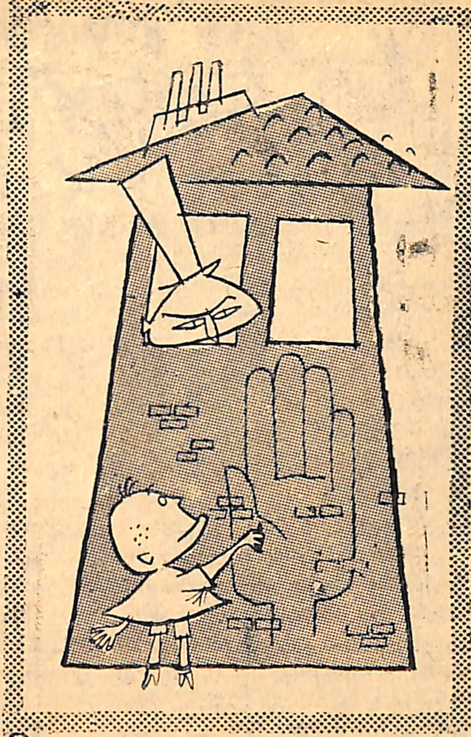

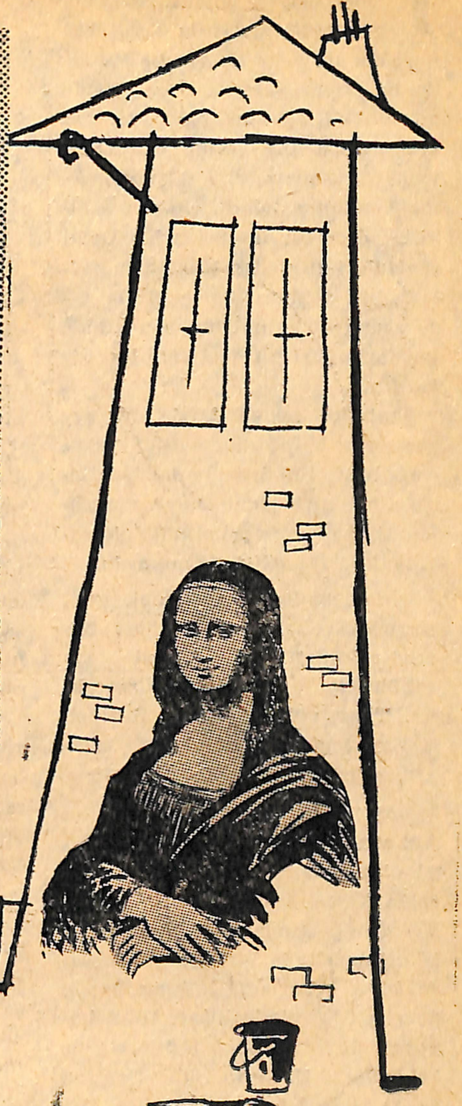
«Yanlışlıklar Komedyası»

Duvarları KIRLETMEYİN

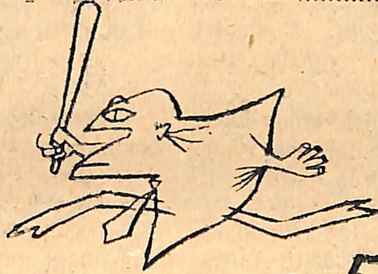
YALÇIN ÇETİN

— H —

HIYAR:

İki cins vardır: Biri, sözüm ona meyve nevine girer. Kibar dilinde salatalık derler. Bostanda yetişir. Yoğurtla karıştırılarak cacık yapılır, zeytinyağı limonla salatası olur, tuza batırılıp yenir.

Şair Mehmet Akif «Mahalle Kahvesi» isimli şiirinde - hâ-

şa huzurunuzdan - geğiren bir adamla arkadaşını şöyle konuşturur:

— Hıyar yedin mi ne hikmet hazır hemen teftih!
— Evet, şıfalı yemiştir...
— Yemiş mi?.. Lâteşbih!

İkinci cinsi, yine sözüm ona, insan nevine girer. Böylelerine, samimî dostlar arasında «Hıyar ağa» diye hitap edilir.

İnsanın hıyarı, bostanda yetişen adaşı gibi bir yerde yetişmez. Mektebi yoktur, anadan doğmadır. Cacık yapılmaz, salata da olmaz. Ama başka şeyler olabilir. Meselâ zengin olur! Poletikacı olur!.. Eh, Allah yürü ya kulum derse kimbilir daha neler olur!.. Sonra, insanın hıyarı o kadar tatsızdır ki, hem cinsi gibi, tuza değil, şekere de batırsanız yenmez!

HAYVAN:

İnsan gibi, Allahın yarattığı canlı mahlûklar. aramızdaki fark, onların bizlerden daha akıllı oluslarıdır: Atom bombası, güdümlü füze icat etmezler. Dedikodu yapmazlar. Politika ile uğraşmazlar. Elbiseye ihtiyaçları yoktur. Kış günü paltosuz kalan şair, şu mısrala bir hayvanı nasıl kıskandığını anlatıyor:

Köpek, sen benden âlâsın ki,
kürkün eskimek bilmez!

Ama, hayvanların bütün bu üstünlüklerine rağmen, insana «eşref-i mahlûkat» demişler. Yani hayvanların en şereflisi!

Yine bir tarife göre «İnsan, gülen hayvandır.»

Ama bu, modası geçmiş, eski bir tarif olacak. Galiba çağımızın insanına hayvanlar gizli gizli gülüyorlar!

HIRKA:

İçi pamuklu, bezden yapılmış ceket. Eski dervişlerin üniforması. Onların parolası şu imiş:

«Bir lokma, bir hırka!»

Zamanımızın dervişleri ise, dargelirliler, memurlar, muallimler, dullar, öksüzler, emeklilerdir. Ama, günde kaç lokma yiyorlar ve hırkaları kaç yerinden yamalıdır, belli etmedikleri için bilmiyoruz.

Aşağıdaki beytin, C. H. P. Lideri İsmet İnönü tarafından söylendiği rivayet olunur:

Demokrasi hırkasını kendim
giydim arkama,
Millî şeflik âsasını taşa çaldım, kime ne?
Rahmet olsun Peker'ime, selâm olsun Saka'ma,
Ellerimi dize vurup başa çaldım, kime ne?

TİREN biletini önceden almamış olsaydı, böyle koşmazdı, yalnız bu kadar da değil, Ankara'da acele işi de vardı. Mutlaka bu tirene yetişmeli, bu tirenle gitmeli idi. Saatine baktı, tirenin kalkmasına altı dakika var. Dünyada yetişemem, diye düşündü. Ama kendini salmadı. İçinde «belki...»; diye bir ümit vardı. Belki saati ileri gitmiştir. Kör olsun haftada bir dakika bile ne ileri gider, ne geri kalır. Dünya yüzünde saatlerin ileri gitmesi diye bir şey vardır.

Saatçiler, neden böyle bir şey yapmışlar? İnsanların işine yarasın diye... Şimdiye kadar saatlerin ileri gitmesinin neye yaradığını hiç düşünmemişti. Soluk soluğa, kan ter içinde koşuyordu.

Bir de kalkmış, bu tirenle geliyorum diye Ankaradakilere telgraf çekmişti. Tuh... Hepsi gara dökülecekler, yolunu bekliyecekler. Tiren gelecek, yok... Rezalet. Herkes işinden gücünden de kalacak, gördün mü?

Koşuyordu, koşuyordu... Haydi Ankara'da bekleyenler neyse.. Nasıl olsa onların yüzünü görmiyecekti. Tireni kaçırmıştı bir kere... Ya şimdi uğurlamaya gelenler... Hepsinin elinde birer pasta kutusu, birer şekerleme kutusu, kimin de çiçek, kiminde kitap, tiren boyunca dizilmişlerdir. Beklerler de beklerler... Ne ayıp oldu. Saatine baktı, tirenin kalkmasına dört dakika kalmıştı. Ha babam koşuyordu. «Dünyada yetişemem» dedi. Ama ümitsizliğe kapılmadı. Belki, belki... Belki yetişirdi. Olur a, tiren de bir, iki dakika geç kalırsa. Kalır ya... Kalsa meselâ... Eh o zaman yetişirdi.

«İster misin amcam da uğurlamaya gelsin. İhtiyar adama, ne de ayıp olacak...» Amcası gelirse, yengesi de gelirdi. Amcasının kızı da gelirdi. Eh o zaman... Hiç olmazsa Reşit Beylere, Maide Hanımefendilere haber vermeseydi. Koşuyordu... Hem koşuyor, hem elini kalbine bastırıyor. Nerdeyse kalbi duracak...

Hayatta her bir şeyden ders almalı. **«Demek bir yere gideceğin zaman, tirene yetişemiyeceğini düşünerek, hiç kimseye haber vermiyeceksin. Yoksa işte böyle rezil olursun.»** Saatine baktı, tirenin kalkmasına iki dakika var. **«Eyvaaah!... Yahu, geldilerse... Yol boyuna dizilmişlerdir. Kompartimanları teker teker ararlar. Tirene girer çıkarlar.»** İçlerinden, **Vay rezil vay... Bizi buraya kadar da yordu. Utanmaz!»** diye söylenirler. Söğerler. Hiç düşünmezler ki... Ama ne düşünecekler? Bir gevezeye yakalandı. Sonra dolmuş ta bulamadı. Taksi zâten yok. Sonunda bir otobüse binebildi. Bir türlü yürümez otobüs. İşte geç kaldı böyle.

Saatine baktı. Eyvah... Tiren kalkalı bir dakika olmuştu. Kalbi duracaktı nerdeyse. Şansı varsa tiren üç, dört dakika geç kalkardı. Önünde sallana sallana giden adama çarptı. Adam yere yuvarlandı. Kabahat yuvarlananda değil, kendisindeydi. Koca yol durukren zavallı adama bindirmişti. Kendini tutamadı da ondan. Artık ayaklarına hâkim olamıyordu.

Yerde debelenen adam,

— Çüüş!.. dedi.

O kadar utanmıştı ki, tireni kaçırdığını bile unuttu. Adamı yerden kaldırmıya çalışırken,

— Affedersiniz, dedi, tirene koşuyordum da... Yetişmek için aceleden...

Yerden kalkan adam,

— Ben de tirene gidiyorum, dedi. Tirene koşuyorum diye önüne geleni devirecek değilsin ya...

— Geç kaldın Beyefendi. Tireni de kaçırdın maalesef. Tiren kalkalı üç dakika oldu.

— Ankara'ya mı gideceksiniz?

— Evet... Yâni gidecektim.

— Merak etmeyin. Yine gidersiniz. Ben de o tirene gidiyorum.

— Ama tiren kalkalı üç, dört dakika oldu.

— Anlaşılan siz sık sık tiren yolculuğu yapmıyorsunuz. Tirenin kalkmasına en az daha on, on beş dakika var. Tarifeye bakacaksınız. Tiren kaçta kalkıyorsa, en aşağı on beş dakika sonra gideceksiniz. Yoksa sinirleriniz bozulur. Üstelik bir de uğurlayıcılar gelirse ayrı belâ...

Konuşa konuşa gara geldiler. Merdivenleri çıkar çıkmaz, onu karşılamaya gelenler koşuştu.

— Ayol nerdesin?

— Nerde kaldın birader?

— Aşk olsun yahu...

— Çok gamsız adamsın be...

Hâlâ sık sık soluyor, göğsü inip kalkıyordu. Az önce çarpıp düşürdüğü, beraber geldikleri adamı kalabalıkta kaybetti. Kendisini uğurlamıya ne kadar da çok adam gelmişti...

Numaralı biletine baktı. Yataklı kompartımana girdi. Paketini, çantasını yerleştirdi. Uğurlamıya gelenler kompartımanı da, koridoru da doldurmuşlardı. Pasta, şekerleme, fondan kutularını, kurabiye paketlerini, çiçekleri eline tuştşurdular. Hepsine ayrı ayrı,

— Teşekkür ederim...

— Ne zahmet ettiniz...

— Vallâhi zahmet oldu...

Diyor, aldıklarını kompartımanın orasına, burasına yerleştiriyordu.

Saatine baktı. Yengesi de saatine baktı. Kadın,

«— Aaa... Tiren kalkmış ayol...» diye bir çığlık attı.

— Yok canım, Haydarpaşadayız.

— Rötarı varmış.

— İnelim aman... Kalkar da içinde kalırız.

Uğurlayıcılar indiler. Şimdi pen cereden konuşuyorlardı. Herkes ona sırıtıyor, o da kompartımanının penceresine dirseklerini dayamış, onlara sırıtıyordu. Konuşacak lâf da bulamıyordu. Ama uğurlamıya gelenler de konuşacak lâf bulamıyorlardı. Hepsi, dişleri meydanda sırıtıyorlardı.

— Tiren on dakika gecikti... dedi.

Amcası,

— Yaa... dedi, bizde her şey böyledir, gecikir.

Yengesi de, bizde her şeyin böyle olduğu üzerine konuştu. Yiğeni Özver, istim koyverir gibi,

— Püüfff!.. dedi. Canı sıkılmıştı. Maide Hanımefendi,

— Mektuplarını bekleriz, sakın ihmâl etme! dedi.

Bu mektup lâfı iyi ki orta yere atılmıştı. Uğurlamaya gelen on beşe yakın insan, hepsi birer kere,

— Mektup yaz...

— Telgraf çek!.

— Sakın ihmal etme!.. dediler.

Bir zaman da mektup işi konuşuldu. Yolcu delikanlı bu mektup konuşmasına pek şaşırdı. Bu akşam Ankara'ya gidecek, ertesi akşam dönecekti. Gevezeliği ile tanınmış bir arkadaşı bile konuşacak lâf bulamıyordu.

— Puufff! dedi.

Sonra sıkıldığını kimse anlamasın diye,

— Hava ne kadar sıkıntılı... dedi.

— Yaa... ya...

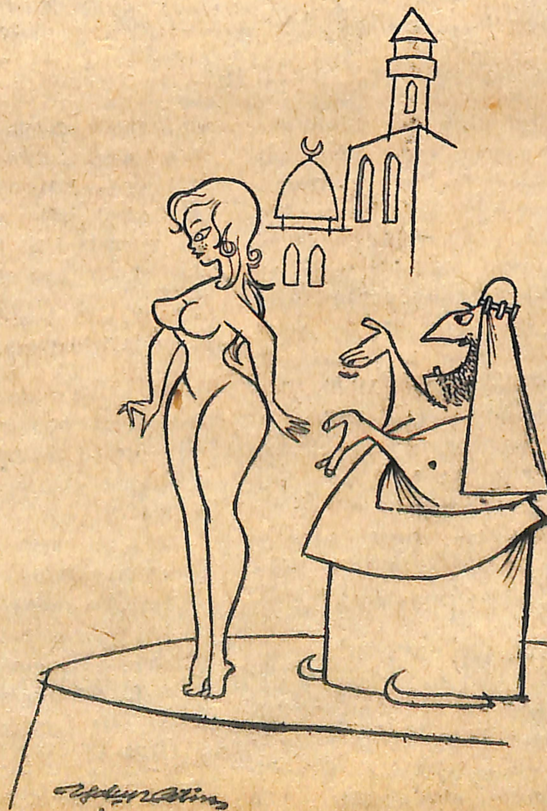
— Evet...

— Çok sıkıntılı...

Diye baş salladılar. Oysa çok serin, güzel, limonata gibi bir hava vardı.

HÜRRİYET HEYKELİ :

Esir pazarında!..

Biri saatine baktı. Öbürleri de saatlerine baktılar.

— On beş dakika geçti.

— Sizin saatiniz geri kalmış. On yedi dakika geçiyor.

Kompartıman penceresindeki adam, tirenin kalkmamasından kendini suçlu bulduğu için,

— Vallahi, siz beklemeyin, ne olur... diye yalvardı. Yalvarırım, hadi gidin,

İnsanlar birbirleri ile iki türlü konuşmaya başladılar. Önce dışlarından sonra da içlerinden konuşuyorlardı.

— Aaa... Hiç öyle şey olur mu? Ne demek?.. **«Ulan bir daha birisini uğurlamıya gelirsem, iki olsun...»**

— Belmânın gözlerinden öperim. Çok çok selâm söyleyin. **«Hay Belmânın da, hepinizin de toptan Allah belâsını versin...»**

— Vallahi siz gidin artık... **«Köpoğlu numaracılar. Hepsi de gitmek için can atıyor. Bir de bana numara yapıyor alçaklar.»**

— Benim için Metin'in çok çok gözlerinden öpün... **«Yahu lâf ta bitti. Put gibi durulmaz ya... Kalkamadı bir türlü namussuz tiren...»**

— Dün gece Nahit'le karısını gördünüz mü, ne rezaletti **«Tüh... şu da lâf mı yâni?.. Bu adamlar beni geçirmiye geldiklerine göre bir lâf bulup konuşmalıyım. Allah Allah... Sanki dilim tutuldu.»**

— Hasan Beylere uğra, mutlaka. Selâmlarımı söyle. **«Hıh... Hasan Bey pek umurumda sanki...»**

— Başüstüne **«nah sana!....»** Mutlaka uğrarım. **«Bekle, zor uğrarım.»**

— Gaffar'ı da gör emi?... **«İster gör, ister görme.»**

— Aaa... Tabii... Gider gitmez ilk işim Gaffar Beyi görmek **«Sanki hiç başka işim kalmamış ta...»**

— Sıhhatini bildir. **«Geber... Ran devum da vardı. Tuh, kaçırdım. İşim var, deyip ayrılsam, öbürlerine karşı ayıp olacak. Hepsi de benim gibi gitmeye dünden gönüllü ama, birbirlerinden utanıyorlar.»**

— Yirmi dakika gecikti. «Patlamadılar ya...» **«Siz gitseniz. Beklemeyin rica ederim... püfff... Amma da sıkıcı insanlar. Bir daha tirene binişimde kimseye haber vermiyeceğim.»** Ankara'da işi olan var mı Allaşkına... Varsa söyleyin. **«Yaparsam adam değilim. Kendi işimi yaptım da sizinki kaldı.»**

— Burhan'a uğra. Aman çok mühimdir. De ki... **«Uğramazsın ya alçak, lâf olsun diye söylüyorum işte...»**

Tirenin düdüğü öter. İhtiyar bir kadın mendiline gözlerini siler.

— Aaa... O ne? Ağlıyor musun hâlâ? **«yutturma kocakarı. Hiç bana ağlama numarası yapma!»**

— Ağlamaz mıyım? Hi hi hi... **«gözümden de bir damla yaş akmıyor. Bak şu rezalete! Şu Hacer karıya bak, nasıl da ağlıyor. Ayıp olacak, ne yapsam...»** Ağlarım elbet... Allâsen mektup yaz... **«Cehennemin dibine kadar yolun var...»**

— Güle güleee... Güle güleee... **«Defol rezil! Bizi saatlerce burada ayakta beklettin.»**

— Allasmarladık... **«Ulan alçaklar... Oooh, hepinizden kurtuluyorum.»**

Mendiller sallanır. Tiren gözden uzaklaşır.

YAZISIZ!...

Lik maçlarından enstantaneler :

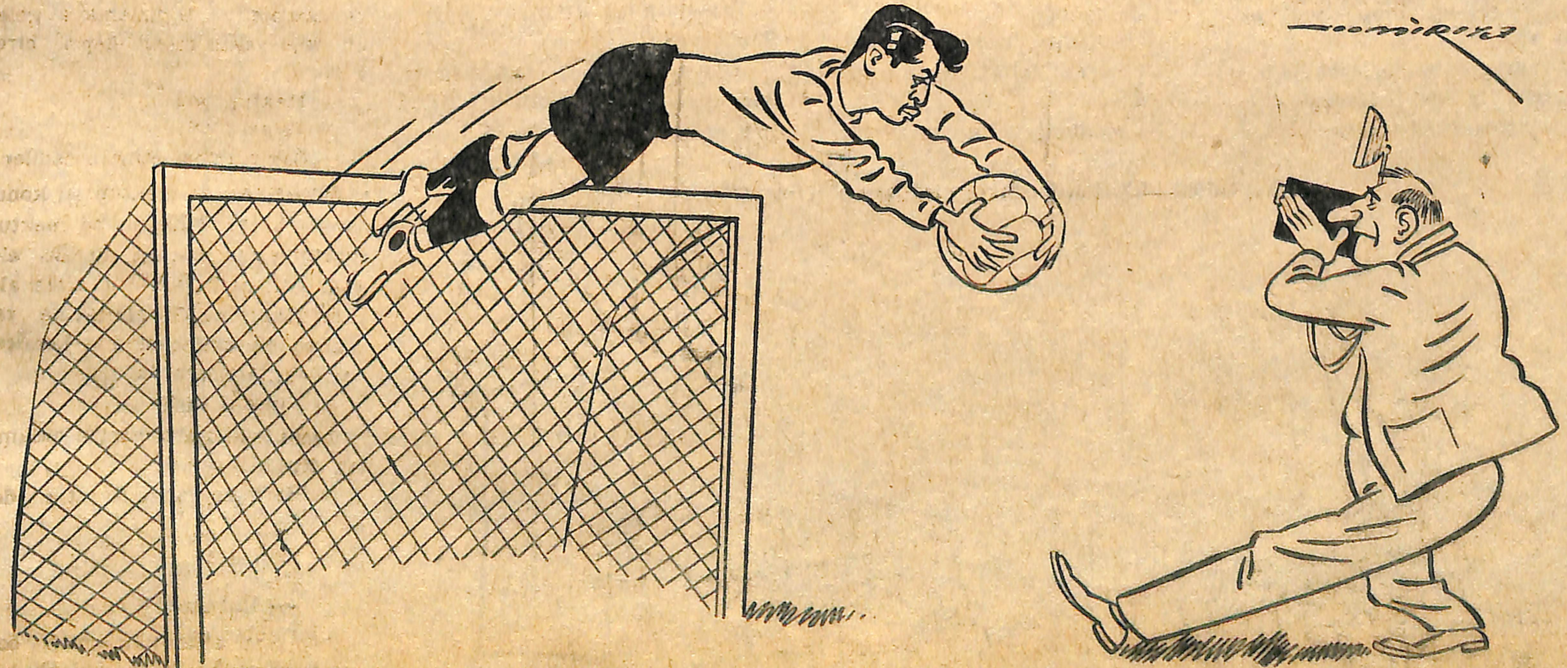

Foto Basın — Aman kımıldama Turğaycığım!..

Haftanın

Kontrol!

Samanbank müdürü bir gün ansızın, şehrin dolaylarında bir müddet evvel açılan ajanslardan birini teftişe gitmişti. Beş kişiden ibaret olan memur kadrosunun bir masada toplanmış, kâğıt oynadıklarını gördü. Kendilerine bir ders vermek maksadile hemen bir tehlike anında çalınan zile bastı.

Memurlardan hiç biri yerinden kımıldanmamıştı bile.

Biraz sonra bitişikte bulunan gazinonun garsonu göründü. Elindeki tepside beş kadeh şarap vardı.

●

O kadınlar!

Doktor, kadını muayene ettik- ... sonra:

— Haydi gözün aydın, dedi. Git kocana müjdeyi ver, hamilesin.

Kadın omuzlarını silkti:

— Fakat ben evli değilim ki doktor...

— Öyleyse, bu çocuğun babası nerede?

— Diğer çocuklarımızla beraber evde kaldı.

Doktor kızdı:

— Başka çocuklarınız da mı var? Bu vicdansız herif neden seninle evlenmiyor?

— O istiyor, fakat ben kabul etmiyorum.

— Neden?

— Tipi hoşuma gitmiyor da...

●

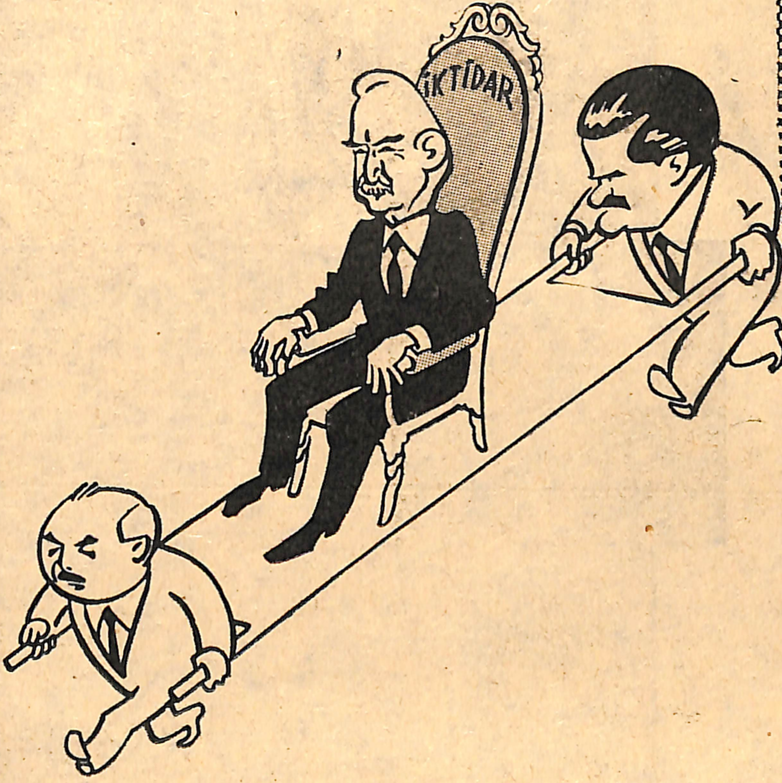
Toplıyabilirsem...

İki genç kadın konuşuyordu, biri içini çekti:

— Turhanla Hasanın meziyetlerini bir araya toplıyabilsem, dünyanın en mesut kadını olacağım.

— Nasıl?

— Turhan zengin, yakışıklı ve kültürlü bir adam. Hasan ise benimle evlenmek istiyor...

Çocuktan al haberi!

Müstakbel eniştesi ve ablası ile sinemaya giden Erol, eve gelince babasına:

— Baba! dedi. Yeni bir şey keşfettim. Karanlıkta ablamın gözleri öyle dikiz ediyor ki...

— Nereden anladın.

— Film oynarken nişanlısına, neye sakalını traş etmedin, diye hep çıkıştı durdu.

Yanlış!

Telefonda:

— Salamon Kohen evde mi?

— Evet... Fakat banyo yapıyor efendim...

— Pardon... Numara yanlışı...

Ay hikâyesi!

Yazılarında olduğu gibi günlük hayatında da mübalâğacı olan maruf bir yazarımız, bir toplantıda etrafını saran hayranlarına bu yaz Ada açıklarında yakaladığı büyük bir balıktan ballandıra, ballandıra bahsediyordu.

Genç bayanlardan birisi sözünü keşti:

— Büyüklüğü balina kadar var mıydı üstad?

Tanınmış muharrir, gururla başını çevirip:

— Küçük hanım! dedi, ben balinayı yem olarak kullanıyordum, sen neden bahsediyorsun?

«Cümlenin maksudu bi

KOCAMA

★ Standard bahşiş yüzde ond servis temin edilir ve mü yedi verir.

★ Allah iyi eder, parayı dokt

★ Güzel olan iyidir ve iyi ol

★ Kırk yaş gençliğin ihtiyar ğidir.

★ Kusurlarınızı bilen ve mezi kikî dostunuzdur.

★ Kibir Allahın kıymetsiz in

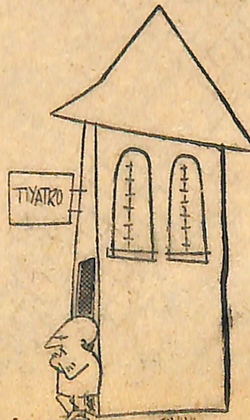
★ Mağrurlar başkalarındaki g

★ Topal bir adamla yaşarsan

★ Arkadaşlık öyle sağlam bir zaman kendisine baş vurul devam ederdi.

Bazı tulûat aktörleri D. P. ye girdiler.. (Gazeteler)

YAZISIZ!..

Borçlulara müjde!

Doktor ciddi bir tavırla öksürdü ve yataktaki hasta Mişona:

— Size bunu söylemekten üzüntü duyuyorum ama, dedi. Mühimce bir hastalık geçiriyormuş. Çok dikkatli olmalısınız, zira son derece bulaşıcıdır.

Mişon bu lâfı duyunca yavaşça başını karısına çevirip:

— Rabekaciğim, dedi, alacaklılarımdan arayan olursa hemen yanıma al ve onlara nihayet verebilecek bir şeyim olduğunu söyle de sevinsinler, olur mu?

Fıkraları

Ayni şeyler!

Maarif müfettişi, talebe yurtlarından birisini geziyordu. Bir odada fazla durarak orada oturan talebeye:

— Vaktile ben de bu odada oturmuştum, dedi.

Ve etrafa bir göz gezdirerek ilâve etti:

— Şu karyola, şu komodin, şu iskemleler hiç değişmemiş. Bu elbise dalabı da aynı yerde duruyor.

Müfettiş bunu söyledikten sonra dolabı açtı, içerde bir kızın saklı olduğunu görünce, talebe hemen atıldı:

— Hemşirem, efendim..

Müfettiş gülümsiyerek başını salladı ve sözlerine devam etti:

— Gelen müfettişe ben de ayni basma kalıp cümleyi söylemiytim.

Anlayışlı köpek!

Bir toplantıda, yeni zenginlerden birinin karısı köpeğini medhediyordu.

— Zekâ ve anlayışta benden farksızdır...

Bunu duyan Fitnefücur, dayanamadı:

— Köpeğinize şaka mı yapıyor sunuz hanımefendi!..

EBEDİYET

Üstad N. B. konferans veriyordu:

— .... Ebediyet, hiç birimizin tahayyül ve tasavvur edemiyeceği bir kelimedir.

Dinleyicilerin arasında bulunan bir memur sözünü kesti:

— Üstadın şimdiye kadar taksitle bir şey satın almadığı anlaşılıyor.

ma rivayet muhtelif!»

LÂFLAR

üzde on beş ile daha iyi bir
erin hemen hepsi yüzde on

r.
buk güzelleşir.
elli yaş ihtiyarlığın gençli-

rinize rağmen sizi seven ha-

a hediyesidir.
dan nefret ederler.
de topallamayı öğrenirsiniz.
lır ki, paraya ihtiyaç olduğu
ydı bütün bir ömür boyunca

Yaman artist!

Kulübün tenha bir köşesinde meşhur bir film artistini, karısı fena halde haşlıyordu:

— Alçak herif, rezil herif seni. Sen en aşağılık mahlûklardan da daha âdisin.

Bu sırada yanlarıdaki masada oturanların kulak kabarttıklarını farkeden artist, gülümseyerek, tatlı fakat etrafa işittirecek bir sesle karısına cevap verdi:

— Çok iyi söylemişsin sevgilim, ağzına sağlık. O namussuz herife başka ne dedin bakim?..

Kısa haberler

Rağıp Şevki Yeşim, ... gazetesinin sekreterliğini yaptığı sıralar da yeni muhbirlere şu talimatı vermişti:

— Elinizden geldiği kadar haberleri veciz ve kısa yazın, şişirmeyin.

Birkaç gün sonra gazetede şöyle bir havadis gözüne ilişti:

.... Şoför Ahmet, arabasının benzin deposunda benzinin bulunup bulunmadığını öğrenmek için bir kibrit yaktı. Depoda benzin vardı. Şoför 58 yaşındaydı.

D. P. peynir dağıtıyor.. (Gazeteler)

Rekabet!..

Hakikat uğruna!

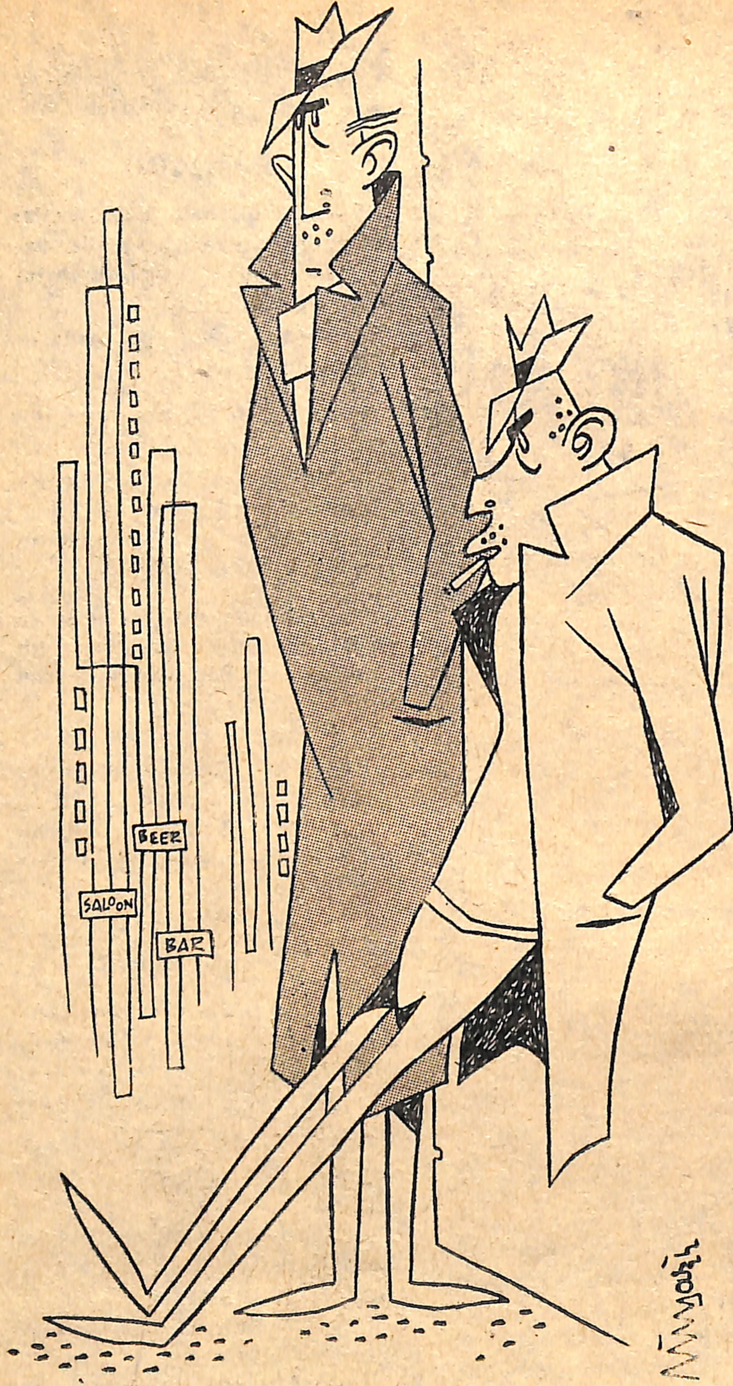
Daireye geldiği vakit yüzü berbattı ve hasta gibi bir hali vardı. Arkadaşları, ne olduğunu sorunca, anlattı:

— Sizin anlıyacağınız, dün felekten bir gece çalalım dedik, eve döndüğüm zaman, sabah olmuştu. Holde karımla karşılaştım, beni giyimli görünce hayretle:

— Kocacığım, dedi, ne kadar erken hazırlanmışsın böyleee...

Onun bu lâfına karşılık ben de hakikati söyleyip münakaşa çıkarmak istemedim ve kalkıp geldim...

Makarios New-York'ta!

Gangster — Şu herifi bizim çeteye alabilsek!..

MABADİ VAR!

BİZİM aydınlarımızın kimi «devrimler yarım kaldı» der, kimi «devrim başlamadı» der. Kimisi de «devrimler tutmadı» der.

Her ne denirse densin, toplumumuzda büyük bir değişmenin olmadığı ortadadır. Bunu en iyi biçimde Köprülü'lerin en genç politikacısı Orhan Köprülü açıkladı. Eski D. P. İstanbul İl Başkanı Orhan Köprülü, Hürriyet Partisine geçince şöyle demiş:

«— Hürriyet Partisi, Demokrat Parti'nin devamıdır. Onun için ben parti değiştirmiş sayılmam.»

Büyük bir gerçeği açıklayan bu söz, memleketimizde neden bir değişme olmadığını da anlatmaktadır. Orhan Köprülü'nün verdiği halkadan, zincirin daha gerideki halkalarına gidebiliriz:

«Hürriyet Partisi, D. P. nin devamıdır. Bir şey değişmiş sayılmaz.

C. M. P. de D. P. nin devamıdır, bir şey değişmiş sayılmaz.

Demokrat Parti, C.H.P. nin devamıdır. Bir şey değişmiş sayılmaz.

C. H. P. de Halk Fırkasının devamıdır. Bir şey değişmiş sayılmaz.

Halk Fırkası, İttihad ve Terakkî'nin bir devamıdır, bir şey değişmiş sayılmaz.

İttihat ve Terakki... Bu zincir böylece gider. Artık toplumumuzda neden bir değişme olmadığı sorulur mu? Uzun bir pehlivan tefrikası gibi «devamı var!» diyerek gidiyoruz.

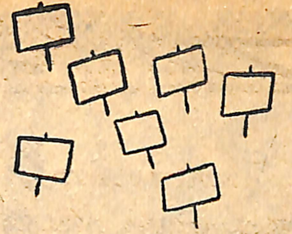
Eyvaaah!

Ressam ve şair, yahut şair ve ressam Bedri Rahmi Eyüb oğlu, büyük bir heyecanla elindeki gazeteyi fırlatıp yerinden kalktı:

— Eyvalllah... Burhanettin Onat mebusluktan istifa etmiş!

— Sana ne?..

— Sana ne olur mu reis?.. Bundan sonra resim yapacağım diyor!..

Refah seviyesi!..

Affferin!

Antalyanın ünlü mebusu Doktor Burhanettin Onat ansızın Demokrat Partiden istifa etti. Bunu duyan Profesör Kâzım İsmail Gürkan, heyecanla elini dizine vurdu:

— Affferin Burhan... Erkekliğini ispat ettin be!..

Aday vaadi

Mebus adayı, yüksekçe bir yere çıkmış, etrafını saran halka bir sürü vaadlerde bulunuyordu. Bir aralık coşarak:

— Bana oyunuzu verirseniz, her şeyi yirmi sene evvelki haline döndüreceğim...

Deyince, arka sıralarda duran kırklık bir kadın, yüksek sesle bağırdı:

— Ben de yirmi sene evvelki haline dönecek miyim!

— Rica ederim peşimi bırakın! Ben, sizin bildiğiniz eşeklerden değilim!..

Ölüm sebebi!

Babası ile İzmir Fuarını geziyordu. Bir aralık kocaman bir ak varyumun önünde durdular. Çocuk, herhalinden öldüğü belli olan bir balığı göstererek:

— Babacığım, acaba bu balık hangi hastalıkla ölmüş?..

Diye sordu. Babası hemen cevap verdi:

— Ne hastalığı; görmüyor musun, suda boğularak ölmüş!..

Zeki

ZEKİ BEYNER

Karikatürlerini, Akbaba'nın hemen hemen her sayısınad gördüğünüz Zeki Beyner, genç kuşağın bir parçasıdır. Hayatını sorduk, ince yüzü biraz daha incelerek fısıldadı:

— Hayatım yok ki!..

Basının eski emekdar Vartan efendiyi hatırladık. O da:

— «Maşallah, ihtiyarlamamışsın» diyen Yunus Nadi üstada:

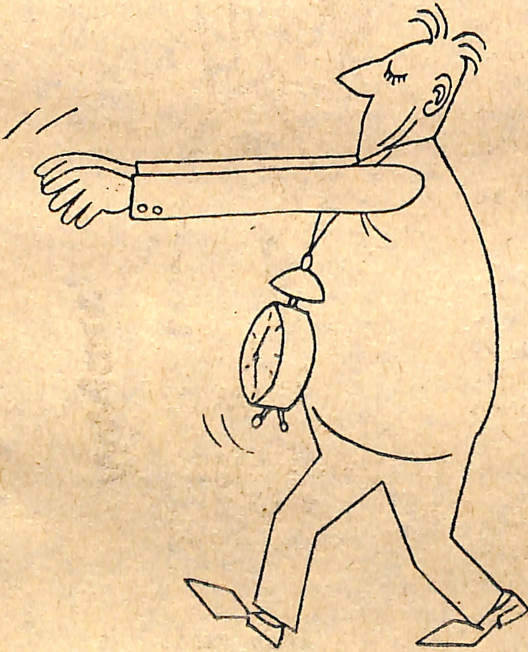
— Yaşamıyoruz ki, ihtiyarlıyalım, demişti.

Zeki, eli tenbel, zekâsı çalışkan bir karikatürcümüzdür.

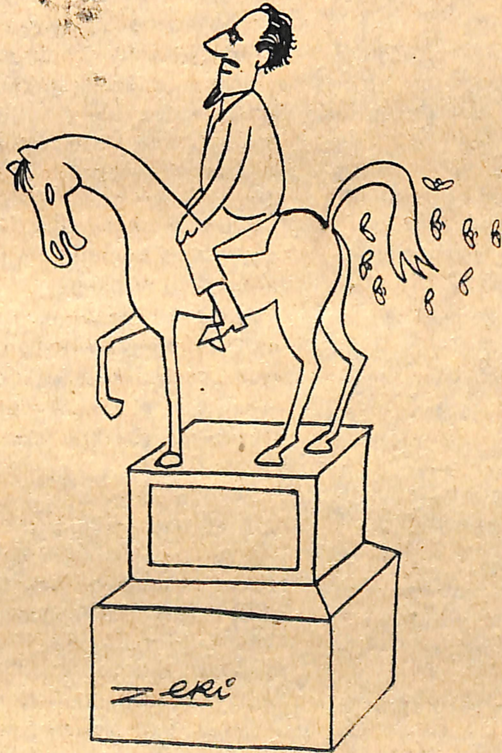

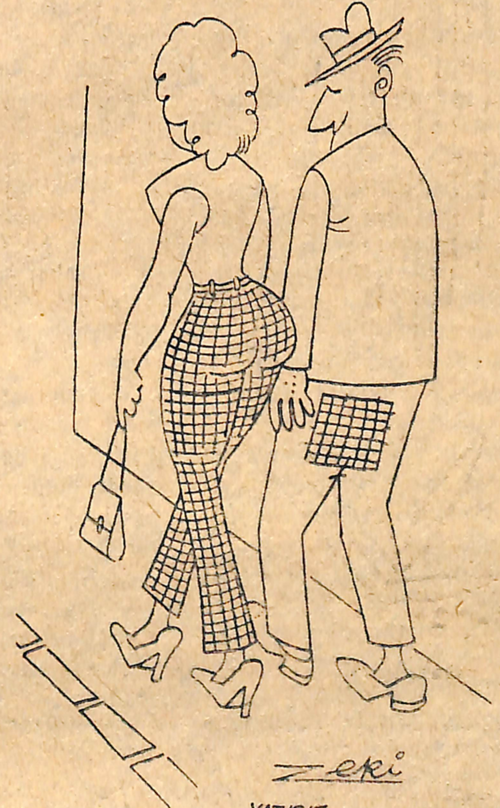
YAZISIZ

YAZISIZ

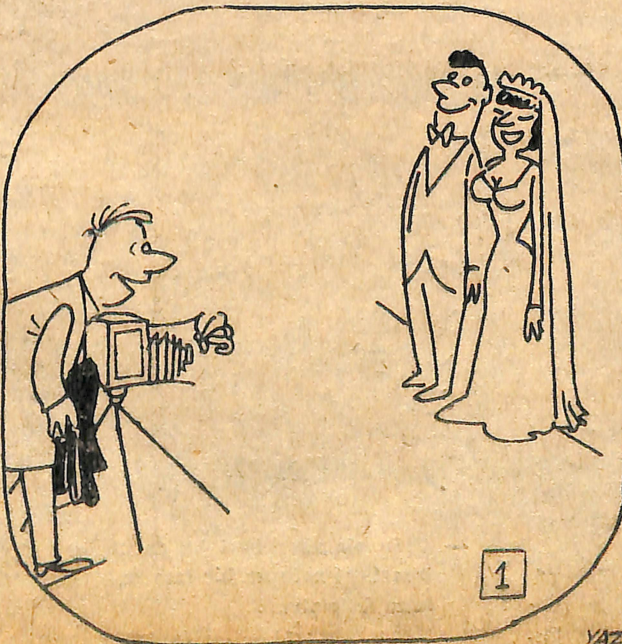
YAZISIZ

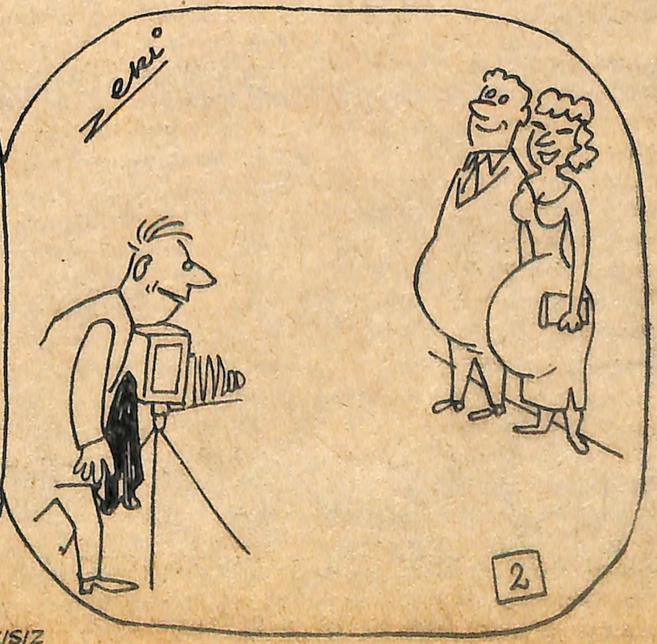

YAZISIZ

YAZISIZ

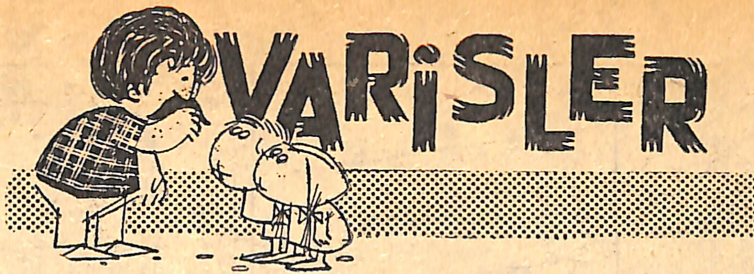

YAZISIZ

★ Yazan : ★

Giovanni Guareschi

★ Çeviren : ★

Adnan Benk

KÜÇÜK bir oyun vardır, anaların pek hoşuna gider, akşamları da aile toplantılarına canlılık getirir.

Baba gazetesini okumaktadır; çocuklar halının üzerinde oynarlar. Ananın gözleri dalmıştır; oda duvarlarının, hattâ hayat duvarlarının ötesinde, bir noktaya takılıp kalmıştır sanki. Apansızın içini çeker, kısık bir sesle:

— Bir gün, der, beni aranızda göremiyeceksiniz...

Çocuklar hayretle bakışırlar.

— Birgün, diye ekler ana, beni aranızda göremiyeceksiniz, çünkü soğuk toprakların altında olacağım.

Çocuklar endişelenmeye başlamışlardır.

— Zavallı anacığınız, diye inler kadın, zavallı yavrucak, ıssız, hüzünlü mezarlıkta tek başına!...

Çocukların soluğu kesilir, gözleri yaşarır.

— Kış gelecek, kar yağacak, bembeyaz karların altında kalacak anacığınızın mezarı...

Soğuk karları düşününce, çocuklar büyük bir ümitsizliğe kapılırlar, hıçkırıklar başlar, kendini oyununa kaptıran, şimdiden ölmüş sayan anacıklarına doğru uluyarak koşarlar.

— Zavallı yavrucuklarım! Gece kim sıkıştıracak arkanızı? Zavallı anacığınızı özlemiyecek misiniz?

Çocukların hıçkırıkları artmıştır.

— Ara sıra anacığınızın mezarına bir demet çiçek getirirsiniz değil mi yavrularım!

Artık öksüzler iyiden iyiye ulumağa başlamışlardır, fakat ana gene de insafa gelmez.

— Ben ölünce, sana şu saati bırakacağım, sana da şu altın köstegi...

Kadınların pek hoşuna gider bu oyun, Margherita'nın çeşitli kusurlarından biri de kadın olmasıdır.

Dün gibi aklımda, bir nisan gecesiydi. Yağmurlu bir hava... Margherita bu küçük oyunun son bölümüne gelmişti. Pasionaria, dizlerine kapanmış, ağlıyor, Alberto da, biraz ötede, ördek Donald'ın Serüvenlerini okuyarak zırıldıyordu.

Margherita:

— Bisikletimi sana bırakacağım, dedi Pasionaria'ya.

— Ya bana? diye zırladı Alberto. Bisiklet yok mu bana?

— Annemin bisikleti kadın bisikletidir, diye ağladı Pasionaria, iki kişi binemez, ortasında çubuğu yok. Hem babam ölünce sen de onunkini alırsın.

Alberto, ümitsizce dergisini okumağa devam ederek:

— Ya babam ölmezse? diye hıçkırdı.

Söz dönüp dolaşıp bana gelmişti, cevabımı bekliyorlardı. Ortalığa çöken gergin sessizlikte, yalnız iki öküsüzün hıçkırıkları duyuluyordu.

Margharita, tatlı bir sesle azarladı beni:

— Nino, bu kadar katı yürekli olma. Zavallı bir ölüye saygı göster. Beş paralık bir bisiklet yüzünden öksüz yavrularımın çatışacaklarını düşündükçe, mezarımda rahat edemem.

Ben, kendimi bildim bileli, ölüleri saymışımdır.

— Peki, dedim Alberto'ya, ölünce bisikletimi sana bırakırım.

Alberto gözünü dergisinden ayırmadan:

— Teşekkür ederim, diye hıçkırdı. Motosikletini de bırakacan mı?

— Tabii, dedim, onu da bırakırım.

Pasionaria heyecanla söze karıştı.

— Ona motosiklet, bana bir şey yok! Ben daha beş yaşına yeni bastığım halde yaya gitmek zorunda kalıyorum da, kazık gibi oğlan motosikletle dolaşıyor, hak mı bu?

Margharita atıldı:

— Ne yalancı şeysin sen? Bisikletimi verdim ya sana!

Pasionaria ağlamağa devam ediyordu:

— Bisikletle de insan yaya sayılır, dedi. Ben motosikleti isterim.

Margharita ile Pasionaria arasında, kadınların motosiklete binmesi doğru mudur, değil midir? diye heyecanlı bir tartışma başladı, sonunda Pasionaria anasını bastırdı: kadın dört tekerlekli otomobile biniyordu da, iki tekerlekli motosiklete neden binmesindi?

İki tarafı uzlaştırmak bana düştü.

— Motosikleti ikinize bırakırım. Alberto kullanır, sen arkaya oturursun.

Pasionaria'nın aklı yattı buna.

— Fakat, o büyük gözlükler var ya, ben isterim onları, diye inledi.

Alberto hemen atıldı: motosikleti kullanacağına göre, gözlükleri de kendi takmak istiyordu. Hak sız da sayılamazdı doğrusu. Bu sefer Margharita bayrakları açtı.

— Yeter! diye haykırdı. Babanızın ölüsüne saygınız yok mu sizin? Bir ölünün malını sağlığında paylaşmağa utanmıyor musunuz?

Alberto ile Pasionaria, zılgıtı yiyip odalarına kapandılar. Yalnız kalınca, Margharita bir sigara yaktı, içini çekti.

— Ne garip dünya! Daha yaşamağa ısınamamışken, ölüme alışmak gerekiyor. Uçurumun üstüne düşen keçi yolunda sürüklenip gidiyoruz. Ümitsizcesine sarılıyoruz toprağa, ama boşluk da çekiyor bizi kendine. Zaman zaman, sonsuzluk uçurumuna sarmak geliyor içimizden.

— Haklısın Margharita, dedim, uçurumun kenarına kakılmış «Sarkmak yasaktır» levhasını da gördüğümüz yok.

Günün birinde baktım, en iyi ceketimin dirsekleri akmış. Dolaptan kahverengi ceketimi çıkardım, giyerken bir hışırdı duydum: yakanın altına yeşil bir kâğıt parçası iğnelenmişti.

Üzerinde durmadım pek, ayni yeşil kâğıdı kunduramın içinde bulunca da aldırmadım.

Fakat yazı makinemden de bir yeşil kâğıt çıkınca merakım uyandı. Çalışma odamdaki koltuklardan birine yeşil bir kâğıt iliştirilmişti, fakat öteki koltuktaki kâğıda baktım, kırmızı.

«Yeni Ansiklopedi» yi karıştırır ken, birinci ciltten (dil bölümü) yeşil bir kâğıt, ikinci ciltten de (bilim bölümü) kırmızı bir kâğıt çıktı. Margharita, gaz ocağının kenarında, yan yana yapıştırılmış, biri kırmızı, öteki yeşil iki kâğıt parçası buldu. Elbiselerinin astarına iliştirilen kâğıtların hep si kırmızıydı; bana gelince, hemen her yerde yeşil kâğıtlara rastlıyordum. Öyle ki, gün geldi, üzerine yeşil veya kırmızı, ya da hem yeşil hem kırmızı kâğıt yapıştırılmamış tek eşya kalmadı evimizde.

Hattâ, birgün, cüzdanımı açınca, kafa kâğıdımın üstünde de kırmızı bir kâğıt buldum; şoförlük ehliyetim ve tabanca ruhsatıma da birer yeşil kâğıt iliştirilmişti. Cüzdanımdaki son yüzlüğün üzerinde de biri yeşil, biri kırmızı iki kâğıt duruyordu.

Terimi silmek için cebimden çıkardığım mendilde bile, köşeye yapıştırılmış yeşil bir kâğıt parçası buldum.

Margharita'ya göre, bize diş bileyen komitacıların marifetiydi bunlar. Günün birinde, bu yeşil ve kırmızı tehditlerin mânasını anlıyacaktık ama, işişten geçmiş olacaktı.

Ben, kendi hesabıma, meselenin içyüzünü anladığım için hiç istifimi bozmuyordum. Ruhbilim oyunları ve buna benzer birtakım dalaverelerle dolu otuza yakın cinayet piyesi yazdığım için, böyle çet refil meseleleri kolaylıkla çözerim. Hemen seferberlik hazırlıklarına başladım; bir gece, ansızın yatağımdan fırladım, ayaklarımın ucuna basa basa, hayalet gibi çalışma odama girdim. Lâmba yanık olduğu için, komitayı iş başında yakaladım. Mevcudun ancak yarısı gelmiş, pergel kutuma bir kırmızı kâğıt yapıştırıyordu.

Pasionaria beni görünce irkilmedi. Yalnız susmamı işaret etti, sesini alçaltarak:

— Üzerinde yeşil kâğıt vardı, dedi. Kaldırdım, yerine kırmızıyı koydum; böylelikle, iğne ayaklı kalem benim olacak.

Mesele meydandaydı: Alberto ile Pasionaria malı şimdiden paylaşmaya karar vermişlerdi. Alberto kendi payına düşen eşyaların üzerine yeşil kâğıt yapıştırıyordu, Pasionaria da kırmızı kâğıt.

Anlaşılan, Pasionaria, anlaşma gereğince kardeşine düşen pergel takımını gizlice kendine aktarıyordu.

Kırk yaşın verdiği tecrübeyle, beş yaşındaki bu maşa gibi çocuğu süzdüm, ne kadar iğrenç bir iş yaptığını bir kat daha anladım, ahlâk üzerine tumturaklı bir nutuk çektim; Pasionaria başını önüne eğdi.

Sonra, hiç istifini bozmadan masaya yaklaştı, biraz uğraştı, bir sandalyaya çıktı ve alnımın orta sına kırmızı bir kâğıt yapıştırdı:

şahsî mal!

Bunun üzerine, ne diyeceğimi bilemedim; cesedimin alnında kırmızı kâğıt, böbürlenerek yatağa girdim.

Margharita, Edgar Poe'nun gördüğü rüyaları görüyordu; yastığının üzerinde yeşil bir kâğıt parça sı vardı.

«Sormak tehlikelidir, Margharita!»

— Oldu olacak, bari bu çarpı işaretleri arasına bir kaç rakam da çiziver!..

(İtalyan)

Milletlerin Güldükleri

Balık merakı!

Ed, son derece meraklı amatör bir balıkçı idi. Bütün boş zamanlarını oltasının başında geçiriyordu.

Bir gün gine nehir kenarında oturmuş bir kaç arkadaşile balık tutuyorlardı. Bu sırada uzaktan bir cenaze geldiğini gören Ed oltasını bıraktı, şapkasını çıkardı ve ayağa kalkıp cenaze geçene kadar saygı duruşunda bulundu. Yerine oturup oltasını aldıktan sonra arkadaşlarından biri:

— Bravo Ed dedi. Doğrusu cenazeye gösterdiğin hürmet çok hoşuma gitti..

Ed sudan kocaman bir balık çekerek cevap verdi.

— Yaa... Doğrusu duyduğum teessür samimi idi. Zavallı Marthe gelecek çarşambaya kadar yaşasa idi evlenişimizin 37 ci senesini dolduracaktık.

(İngiliz)

— Bahar! Bahar!... Ağızlarında bundan başka şey yok!

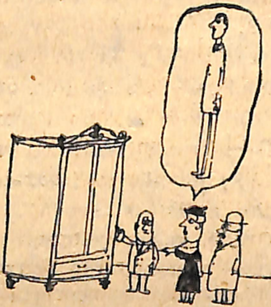
(Fransız)

Harika köpek!

Teksaslı kuzenim Ned Preston'un harika bir av köpeği vardı. Ama böyle bir köpek doğrusu dünyanın hiç bir yerinde yetişmemiştir. Siz hiç balık avında da kullanılan av köpeği duydunuz mu işte bu köpek böyle bir köpekti....

Meselâ eğer Ned avlanmak üzere çıktıkları zaman tüfeğini sağ omuzuna dayarsa, köpek derhal koşar ve bir tavşan yakalar getirirdi. Ned tüfeğini sol omuzuna dayarsa köpek karaca veya geyik getirir, eğer tüfeği omuzuna dayamadan doğrultmuşsa bir kaç saniye için de önüne bıldırcınlar yığılırdı.

Fakat dostlarım. Eğer Ned elinde tüfek yerine bir olta olduğu halde evden çıkarsa, köpek hemen bahçenin bir köşesine koşar toprağı kazmaya başlar ve yem için bir sürü solucan çıkarırdı. (Amerikan)

Kadın — Şekerim, gardrop biraz alçak değil mi?

(İtalyan)

Düşman başına!

Nevada ahalisine ruh selâmeti ve teselli dağıtmak üzere yola çıkan genç bir rahip rast geldiği ilk kulübenin kapısını çaldı, genç bir kız açtı. Rahip sordu:

— Babanızla konuşabilir miyim?

— Babam tımarhanede efendim.

— Yaa.. vah vah. Öyle ise anneniz?

— Annemi memleket hastanesine yatırdık efendim. Durmadan hayaller ve hortlaklar görüyordu.

— Ne acıklı. O halde erkek kardeşinizle konuşsam.

— İmkânsız aziz peder, zira kardeşim Stanford Üniversitesinde bulunuyor..

— Yaa... çok güzel!. Orada neye çalışıyor?

— O hiç bir şeye çalışmıyor efendim. Onun üzerinde çalışmalar yapıyorlar..

(Amerikan)

— Kürkünüz ne güzel!... Yeni mi aldınız?

— Hangi kürk?... O benim sarhoş kocam...

(İtalyan)

Numara

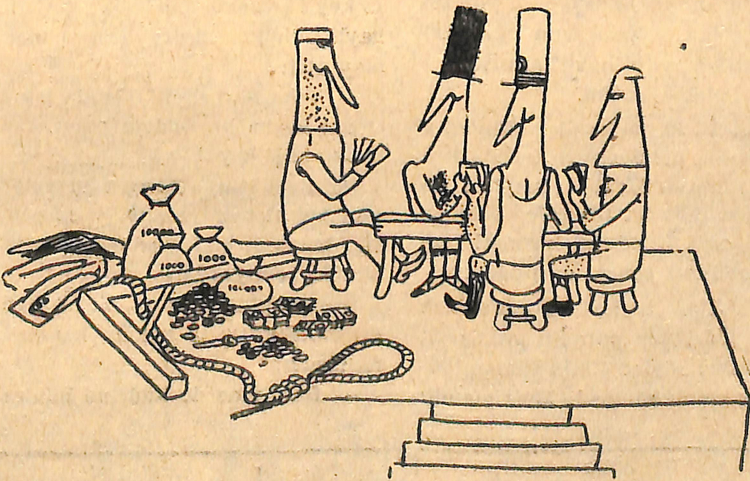
İki kadın pencere önüne oturmuş çarşıdan alışveriş yapmış, dönmekte olan komşularını çekiştiriyorlardı:

— Güyâ böyle bir gözü morarmış ve bir kolu bandajlı gezerek bizi kandırmaya çalışıyor.

— Neye kandıracak?

— Sanki herkes inanırmış gibi.. Kocasının tekrar kendisine döndüğünü millete böyle numaralarla yutturacağını sanıyor..

(İspanyol)

Mahkûmun son isteği, idamdan önce bir poker partisi idi.

(İtalyan)

Allah esirgesin

İki suikastçı katil pusuya yatmışlar mühim bir şahsiyeti bekliyorlardı. Adamın her gün geçtiği yolun kenarına bir çalının arkasına yerleşmişlerdi. Beklediler, beklediler. Saatler geçti. Görünürde kimse yoktu, gittikçe sabırsızlanan katillerden biri diğerine:

— Anlamıyorum, dedi, bugün buradan niçin geçmedi bu adam?

Öbürü telâşla atıldı:

— Allah esirgesin! Ya başına bir şey geldiyse... (Brezilya)

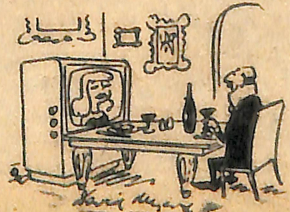
— Sen de boş durma, önüne geleni al!..

(İtalyan)

Teksaslı aptal!

TEKSAS'da milyonlar bozuk para gibi harcanır. İki arkadaş, Houston üzerinde bir tartışmaya girmişler. İkisinin de milyonlarının sayısı belli değil. Biri öbürüne:

— Bırak şu Houston'u, demiş. Adam yerine koyuyorsunuz bu aptalı Allahaşkına, o bütün ömründe hiç bir zaman cebinde otuz milyon doları bile bir arada görmemiştir.

YAZISIZ!

(Fransız)

MEŞHEDİ İLE

ERCÜMENT EKREM TALÛ

— 33 —

Torik'le ben biribirimizin yüzümüze ümitsizlikle bakıştık. Nargileyi iyice temizlemeden, hiç olmazsa lülesini çıkarmadan getirdiğimize hata etmiştik. Şimdi herif tünbeki kırıntılarını görmüş ve şüphesiz işi çakmıştı. Binaenaleyh geriye dönmekten başka bizler için yapacak bir şey kalmıyordu. Fakat kurnaz Moiz, bizim bu kuruntumuzun ne kadar boş olduğunu derhal ispat etti. Dâhiyane bir karar çabukluğu ile teneke kralına şu izahatı verdi:

— İyi ya? Tütünün hassalarından biri de yumuşatıcı olmaktır. Malûm ya, o devirlerde Hintyağı, Keten tohumu, Sinameki kabilinden ilâçlar henüz keşfolunmadığı için, hastalara yumuşaklık versin diye tütün kullanılırdı. Bu da ispat eder ki, Büyük İskender, peklikten muztarip olduğu tütünle ihtikan edermiş. Bu, ne mühim bir hakikati meydana koyuyor, değil mi Mister?

Bizim Yahudinin cerbezesi ve yalancılıkla hazır cevaplıktaki cüreti bana hayret veriyordu. O söyledikçe, karşısındakinin yüzüne bakıyor ve; «Şimdi hepimizi birden defedecek, üstelik adamlarını çağırıp bir de temiz dayak attıracak!» diye helecan çekiyordum. Fakat sonu olmıyan insan saflığı bu herifte de kendisini gösterdi.

— Evet, dedi. Bu nesne cidden bir şaheserdir. Başkasına uğramadan bana getirmeyi düşündüğünüzden dolayı size teşekkür ederim, Mister Moiz, şimdi lütfen sahiplerinden sorar mısınız, ne istiyorlar?

Moiz, bir çam deviririz korkusu ile, teneke kralının sualini bize bildirmekten haklı olarak çekinip cevabını kendi verdi.

— Demin, buraya gelmeden evvel esasen görüşmüştük. Böyle eşyaya yakın da olsa, değer biçmek güçtür. Sahiplerinin iddialarına bakılırsa, bir milyon dolar istiyorlar.

Yüreğim «hop!» etti. Yahudinin çıldırıp çıldırmadığını anlamak için dikkatle yüzüne baktım. Bu bir milyon lâfı onun ağzından o kadar kolaylıkla çıkmıştı ki, kirpiklerini bile kımıldatmadı. Kral cenaplarına gelince, söylenen bu rakam, kendisi için on para kadar ehemmiyetsiz olduğu için, zerrece şaşmadı. Yalnız, biraz durdu düşünür gibi yaptı. Kurnaz Moiz, bu bir lâhza düşünceden bir red cevabı doğabileceğini derhal anladı. Gayet tabiî olarak, deminki sözüne devam ediyormuş gibi, dedi ki:

— Mamafih siz onların istemesine bakmayın. Şarklılar alış verişte daima pazarlık etmeğe hazırdırlar. Siz aklınızdan geçirdiğiniz fiyatı bana söyleyin, ben onları beş aşağı, beş yukarı razı ederim. Herhalde şu kelepiri kaçırmayın.

Amerikalının tüysüz dudaklarından şu kelimeler döküldü:

— Onbeş bin dolar veririm, bir sent fazla değil!

Ben, sevincimden kabıma sığamıyordum. Torik de lâkırdı uzadıkça Yahudi herifi kandıramadı, diye tasalanıyor ve bu tasasını haliyle bana hissettiriyordu. Moiz lâf olsun diye bana döndü ve Türkçe olarak sordu:

— İşittin ya, ne soyleyor? Üst tarafını bana bırak. Diyil onbeş bin dolar, on beş bin fasulya tanesi olsan, yine naryilenin yüz tefat geridir. Keratanin uğlusuna yutturduk, yitti hayirlisi ulsun!

— Pekâlâ, dedim.

Yine türlü maṭavallar okuyarak Moiz razı olduğumuzu teneke kralına bildirdi. Kral cenapları on beş bin dolarlık bir çek doldurup bize verdi. Kendisini hürmetle selâmladıktan sonra, ayrıldık.

Sokakta, olanları Torik'e izah edip, aldığımız paranın mikdarını kendisine söylediğimiz zaman, buna inanmak istemedi. Moiz efendi:

— Onbeş bin dolar. Aşa yokari yirmi iki bin Türk lirası eder!

Dedikçe, o gülümseyerek:

— Anam babam bazirgân!.. Bize de mi hamursuz?

Diye şüphesini belli ediyordu. Nihayet, paraları bankadan aldığımız anda, işin doğruluğuna iman getirdi ve:

— Hey Alalahım! dedi, ne enayiler yaratıyorsun. Kudretine kurban olayım!..

Sevinç içinde otele dönerken, bir eczacı dükkânının camekânına mıhlanıp kalan Torik beni kolumdan çekdi ve yalvardı:

— Bey baba! Köpeğin olayım, senden bir ricam var.

— Söyle oğlum!

— Şimdi bizim moruk, kimbilir nasıl kederlidir. Dediği gibi ne aftos kaldı, ne de nargilesi, zavallıcığa acıyorum' Nekadar da yabani olsa, Cenabı Hak kendisini adam niyetine yarattığı için, onun bir gönülceğizi vardır.

— E, ne demek isyiyorsun?

— Sankileyim, madem ki nargilesini avala ihtikan diye sattık, şuradan bir ihtikan makinesi alıp moruğa nargile diye hediye götürelim.

— Nasıl olur?

— Basbayağı olur. Ben onun ötesini berisini uydurur, kuşa benzetirim. Uzunçarşıda üç ay zenaat gördüm, kıvırırım. Fukaranın gönlünü hoş ederiz.

Büsbütün başka işler için icat olunmuş bir âletle Meşhedi Caferin keyif çatışını gözönüne getirip hayli güldüm. Moiz de ince ince alay etti:

— Fena akil diyil! Unuda iskitirsan başka bir budala bulur, satariz.. aliştik ya!

Eczahaneden, Toriğin istediği gibi bir âlet satın alıp, otele gittik. Meşhedi bizi odasında, boynu bükük, bekliyordu.

İçeriye girer girmez, Torik Necmi elindeki sarılı paketi, kendisine uzattı:

— Bak, yine de kadrimi bilmezsin. Al bakalım, ihtikan kralı!.. Tam senin ağzına göre kalyan!

— Eskik olma, Torik efendi!

GARİP BİR SEYAHAT USULÜ

Moiz efendinin komisyonu da düşülünce, Büyük İskender'in ihtikanı ücretinden elimizde yine epey bir para - ne diyorum? - bir servet kaldı. Artık hepimizin neşesi yerine gelmişti. Dünya seyahatine devam etmemiz için hiç bir engel kalmamıştı.

Bu sefer, muntazam bir program çizdik. Nevyorktan, Sanfransisko yoliyle Japonya'da Yokohoma'ya, oradan Çin'e, Çinden Hindistana, Hindistandan İrana geçecek ve iranı güneyden kuzeye, yani Benderabbas'tan Enzüli'ye, baştanbaşa geçtikten sonra, Bakû - Batum yolundan İstanbul'a dönecektik. Bu yolculuk için, iyi kullanılırsa yetecek kadar paramız vardı.

Nevyork'tan bir an evvel payandaları çözmek için otelci ile hesabı kestik; Sanfransisko'ya gidecek trenin kalkacağı saatı öğrendik; bavulları hazırladık, bir araba, ayllah istasyona!

Orada, vakit gelinceye kadar, büfede oturup birer kahve içmeğe karar vermiştik. Torik Necmi:

— Ben şöyle dolaşayım!

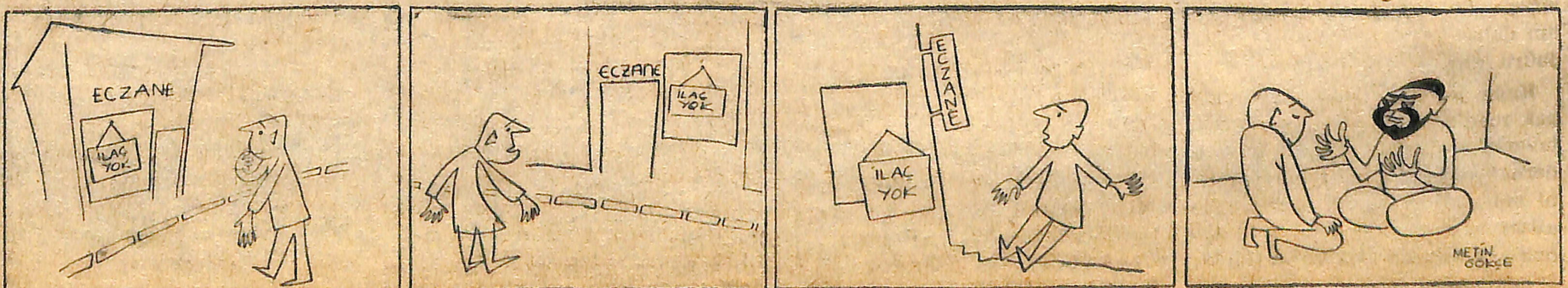
Diyerek yanımızdan ayrıldı. Gitti ve bir hayli zaman görünmedi. Neden sonra dönünce, beni kolumdan tuttu. Yerimden kaldırdı ve bir kenara çekerek dedi ki:

— Beybaba! Ben buradan o Fransisko mu, ne karın ağrısıdır? Oraya anafordan gitmenin kolayını buldum, benim için sakın bilet alma!

Dik dik yüzüne baktım. Yine içinde kurt kaynıyordu.

— Ulan, dedim, sen adam olmıyacak mısın? Başına bu kadar felâket geldi, hâlâ akıllanmadın. Şimdi, durup dururken bu meseleyi nereden çıkarıyorsun? Paramız yok değil ki!

(Devamı var)

YAZISIZ!..

E. EKREM TALÛ

Altınkırat Ailesi

YALÇIN ÇETİN

BU GÜN MEKTEPTEN GELİRKEN BİZİM MORUĞU GÖRDÜM... NEREYE GİDİYORDU BİLİYOR'MUSUN?
NEREYE GİDİYORDU?
21
BEŞ KÂĞIT UÇLANIRSAN SÖYLERİM...
O GÜN İDRİS EFENDİ BÜYÜK BİR ALIŞ-VERİŞ YAPMIŞ VE TAŞRALI MÜŞTERİSİNİN ISRARIYLE FELEKTEN BİR GECE ÇALMAK ÜZERE HİÇ BİLMEDİĞİ, KARILI KIZLI BİR EVE GİTMİŞTİ
KUZUM!.. İÇİNİZDE BÜYÜK BİR TÜCCAR VARMIŞ.. HANGİNİZSİNİZ?
BENİM
SİZ İMAM MISINIZ?
TÜCCARIN BÜYÜĞÜ İDRİSTİR
HAYIR İMAM DEĞİLİM... BÜYÜK TÜCCARIM
DUR KIZ YAPMA AYIP BE!
DEMEK SÖYLEDİKLERİ BÜYÜK TÜCCAR SENSİN... AH BENİM KEÇİ SAKALLI SEVGİLİM, SENİ ÖYLE ÇOK SEVİYORUM Kİ... SEN BENİM ÖMRÜMCE BEKLEDİĞİM ERKEKSİN!..
SABAHA KARŞI
SOORA İŞTE BÖÖLE BÖÖLE.. BENİ ALIP BURAYA GETİRDİ.. ÖNCE OLMAZ DEDİM. Bİ DÖVDÜ Bİ DÖVDÜ. ÖÖLE AĞLADIM Kİ.. BENİ ALICEKSİN Dİİ Mİ?
ZAVALLI LEYLACIK... BEN SENİN MECNUNUN OLDUM... BUNDAN SOORA HİÇ IZDIRAP ÇEKMİCEKSİN...
SANA ALTINLAR, PIRLANTALAR ALICEM... SARAYLARDA YAŞATICEM SENİ
VAR

En Güzel Fıkra Müsabakası

Onlar dermansızdı

Eski zaman kadılarından birine zengin bir adamın işi düşmüş. Suçu büyük olduğu için, ceza göreceği yüzde yüz. Bir ara kadıya demiş ki:

— Efendim. Şimdi hüküm vermeyin, benim tam yüz tane müdafaa şahidim var. Onları dinlemenizi rica ediyorum.

Kadı: «Pekâlâ» demiş ve dâvayı tehir etmiş.

Zengin adam derhal o akşam kadıya bir tepsi baklava göndermiş. Baklava tepsisini getiren adamın elinden alan mübaşir, tatlıların nefasetine dayanamamış ve bir tanesini ağzına atmış. Lezzetle yerken ağzında bir altın peydah olmuş. Ve hemen alıp cebine atmış. Fakat bu iki başlı lezzete doymıyan mübaşir, iki dilim daha yemiş ve çıkan altınları öbürü gibi cebine indirmiş.

Kadı, böyle rüşvet işlerinde pek mahir olduğundan, gelen baklavanın ne mâna ifade ettiğini derhal anlamış, hemen bir tanesini muayene edip düşündüğü gibi altını bulmuş. Fakat tepsideki baklava dilimini sayınca üç tanesinin noksan olduğunu görmüş.

Mahkeme günü gelip de maznun karşısına çıkınca:

— Şahitlerinizi dinledim. Fakat üç tanesi eksikti. Onlar da tamam olsun da hükmü verelim, deyince, kapının önünde bekleyen mübaşir hemen atılmış ve:

— Affedersiniz Kadı hazretleri, demiş. Şahitlerin üçü pek dermansız idiler, yukarı çıkamadılar. Onların ifadesini aşağıda bendeniz aldım, siz hükmü veriniz!

AHMET AKDEMİR
Tapu sicil memuru
BOR

Aleykümüsselâm

Maleâmi Şeyhlerinden rahmetli terlikçi Salih efendi; bir gün genç liğinde o zamanlar pek meşhur olan bir gazinoya gitmiş.. Bir Arap sahnede şarkı söylüyormuş. Söylediği de şu:

«Ya selâm.. Ya selâm!..»

Terlikçi Salih efendi, arkası bir türlü gelmeyen bu selâmlardan canı sıkılarak:

— Ve aleykümüsselâm. Ve aleykümselâm! diye bağırdıktan sonra gazinodan çıkıp gitmiş.

ALİ TEKİN
Belediye Merkez Hâl Müdürlüğü Tesbit Memuru
İSTANBUL

Buraya kadar

Adeti veçhile, yine o ikindi şöyle bir dolaşmaya çıkan İncili Çavuş, bir tepenin üzerinde şehir halkı tarafından sevilip, sayılan Paşa'ya rast gelir. Kısa bir müddet süren, hoş sohbetten sonra Paşa İnciliye şöyle der:

— Sen de beni seviyor musun? Bu beklenmedik soruya karşılık İncili:

— Tabiî Paşam, der. Bunun üzerine Paşa, adamlarından birine, kendini uçuruma atmasını söyler ve adam da hiç bir tereddüt emaresi göstermeden bunu yapar. Cereyan eden bu acaip hâdise karşısında, donup kalan İnciliye, Paşa şöyle der:

— Hadi sen de sevgini, bu şekilde ispat et. İncili de hiç düşünmeden tâ uçurumun kenarına kadar koştuktan sonra âniden durur. Bunu gören Paşa:

— Eee!.. Niye durdun. Yoksa... Deyince, İncili:

— Yoo!.. Darılmayın. Ben de sizi buraya kadar seviyorum, der.

ARAL NECMİ BUKA,
Kıbrıs Türk Lisesi, Lise Son Edebiyat, 689
Lefkoşe Kıbrıs

Zamane çocuğu

Baba, küçük kızına seslendi:

— Ayten!.. Bana bir bardak su getir!

Ayten aldırmadı ve bir türkü söyliyerek balkona çıktı.

Baba fena halde sinirlenmişti. Onun öfkesini sezen oğlu, yatıştırmak istedi:

— Boş ver babacığım, kızma... Ne yapalım, zamane çocukları böyle işte!..

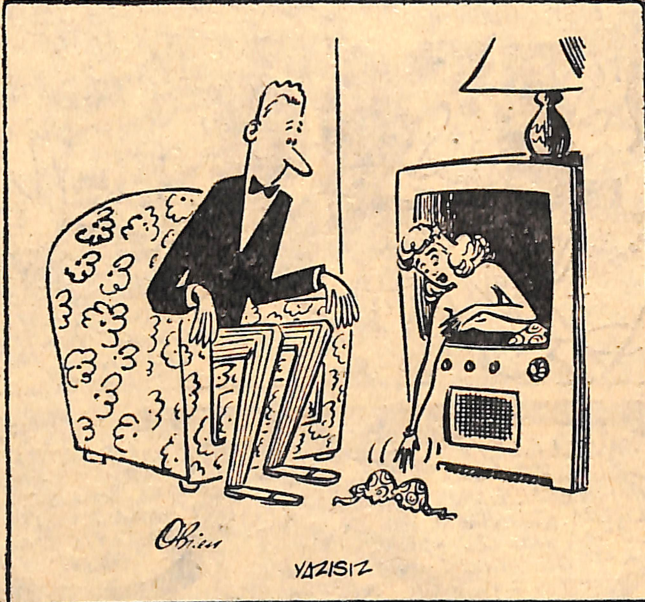
Sonra, babasının biraz yatıştığını görünce ilâve etti:

— Haydi, aç buzdolabını da hem kendin iç, hem de bir bardak da bana getiriver!..

CAVİT BARDAK
Kemalöz mahallesi Işık sok. No. 31
UŞAK

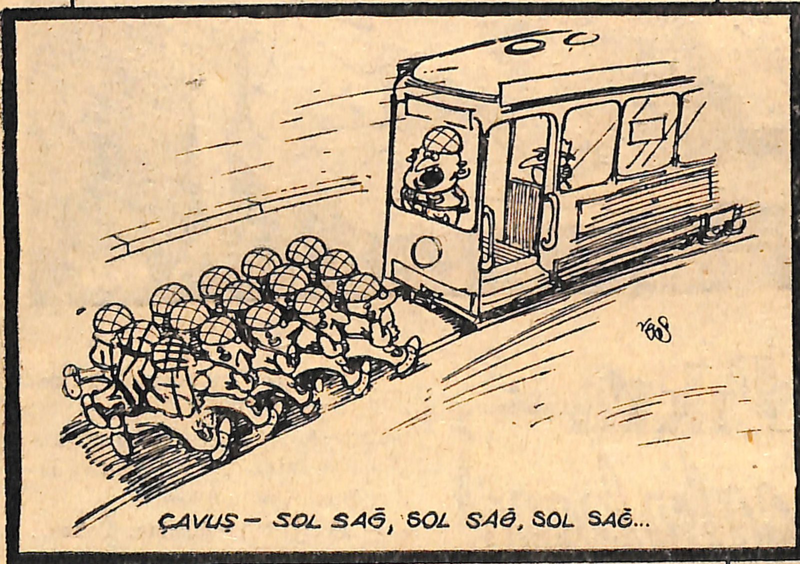
DÜNYA karikatürleri

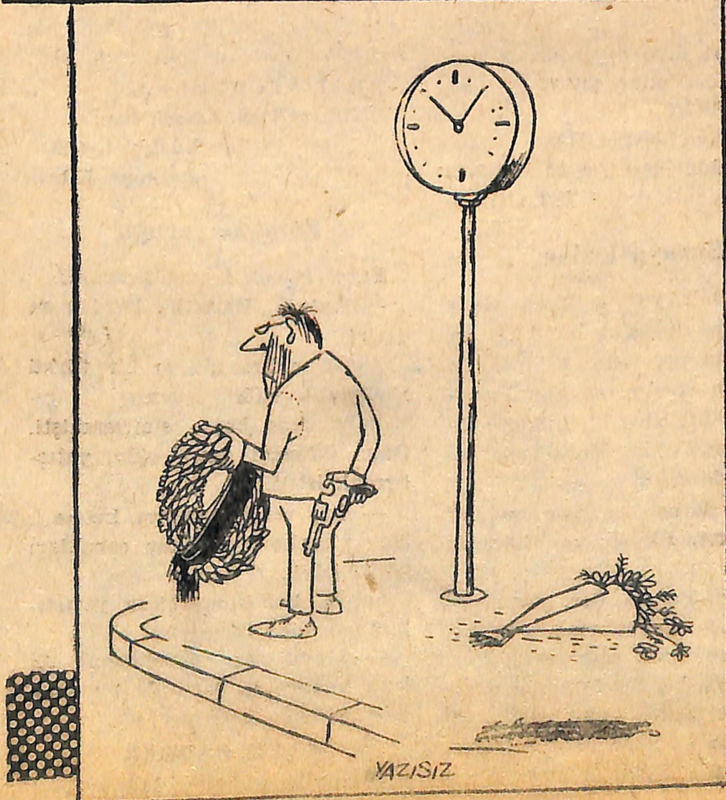
YAZISIZ

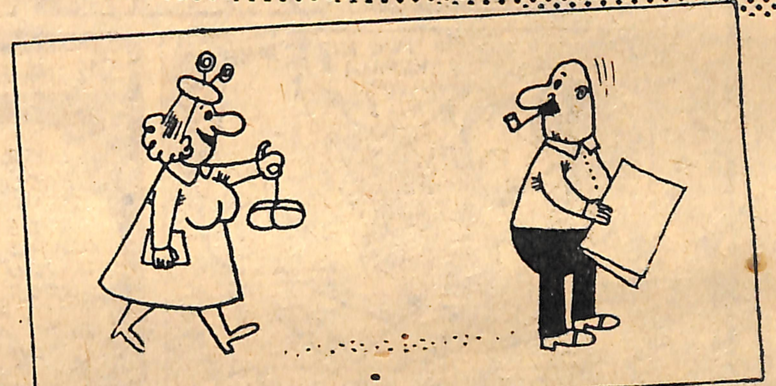
YAZISIZ

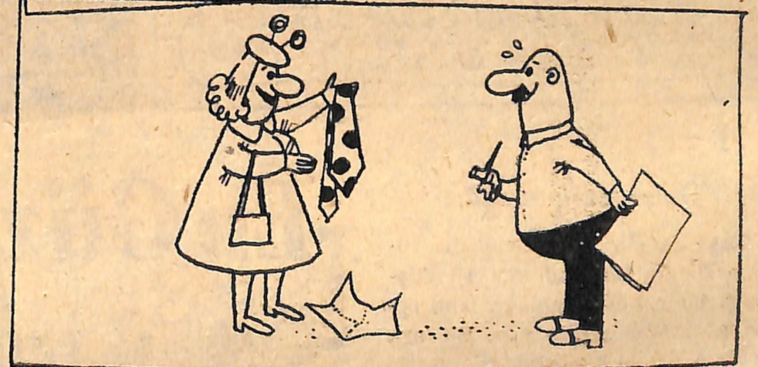

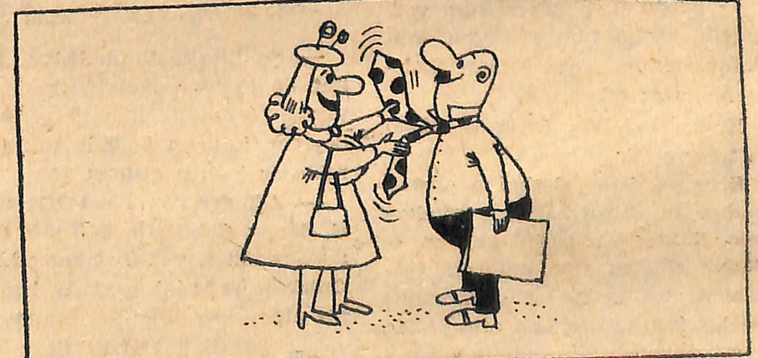
ÇAVUŞ — SOL SAĞ, SOL SAĞ, SOL SAĞ...

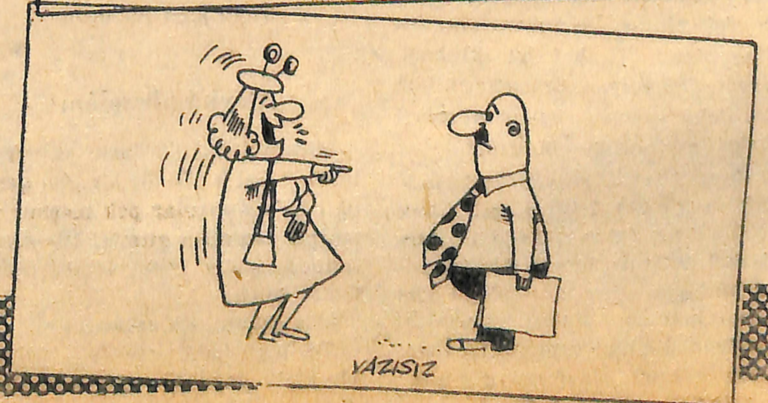

YAZISIZ

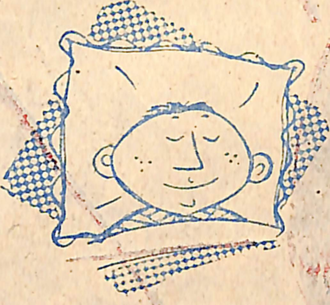

YAZISIZ

Mesut aile!

Baba, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

Çocuk, rahat uyuyor!

Çünkü :

Hem Canları,
Hem Mallarını,

ölüme,yangına,kazaya karşı Sigortalıdır!

ANKARA SİGORTA

Daima emrinizde ve hizmetinizdedir!

Akbaba

MİZAH YAYINLARI

Milletler Gülüyor!

Pek yakında çıkıyor!

T.C. Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1957 yılı ikramiye plânında

2.000.000 Lira

PARA

2.000.000 Lira

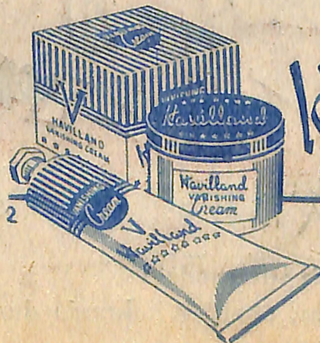
Uzun vadeli Kredi vardır.

Günde 2 defa güzelliğinizle meşgul olunuz.

Geceleri yatmadan evvel yüzünüzü bol su ile yıkadıktan sonra HAVILLAND COLD KREMİ'ni tatbik ediniz. Cildinizi besler, yumuşatır ve hücrelere hayatiyet ve canlılık bahşeder.

Sabahları HAVILLAND VANISHING KREMİ ile cildinizi masaj yapınız. İnce bir zar teşkil eden bu harika krem makiyajınızın daha iyi intibak etmesini sağlar, yüzünüzdeki bütün çizikleri yok eder.

Havilland

Güzel kadının kremidir

Gece HAVILLAND COLD KREMİ
Gündüz ise HAVILLAND VANISHING KREMİ'ni kullanınız.

DENİZCİLİK BANKASI

Bir sene vâdeli hesap sahiplerine

%50 ve %100 menfaatli

iç ve dış seyahatler

Fazla malûmat için şube ve ajanslarımız emrinizdedir.

1957 ikramiye plânında

Büyükada'da denize nazır konforlu apartıman katları, çeşitli para ikramiyeleri

iç ve dış seyahatler

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden :
NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter :
Selâmi M. YURDATAP
Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire : 3
Belediye - İstanbul
Telefon: 22 18 11
İLÂN : Sütun santimi (5) liradır.
Basıldığı yer :
ERCAN MATBAASI

İhtiyatlı model :
— Ne olur ne olmaz, anahtar kolumda dursun!